

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866-1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην ἕκτην ἐκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀλεξάνδρου Γ. Σκαλίδου.

15^η Αὐγούστου 1867. || Φυλλάδιον 70.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἡ ζωὴ τῶν ὄντιδίων. — Ὁ ^{ὕρανος καὶ} ἡ γῆ, Μυστήριον. — Ἡ Κασταλία Κρήνη. — Βιβλιοκρασία. ¹
ΠΟΙΗΣΙΣ. Ὀραὶ σπληνός. — ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ. Φεβρουάριον τοῦ
Καρβύου. — ΑΝΕΚΔΟΤΑ. — ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ. — Δῖνιγμα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος. . . .	δραχ. 12.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 8.	• • • • •	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ . .	φλωρ. 1.	• • • • •	φλωρ. 2.

ΔΟΜΗΝΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΡΙΘ. 14.

1867.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

ΟΙ προμηθεύοντες 5 συνδρομητάς εις τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητής, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῆ ἀιτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Ἡρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 70. ❀ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1867.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΟΝΤΙΩΝ.

Οἱ φυσιοδίφαι, οἱ σπουδάζοντες τὴν ἀνατομίαν τῶν ἐντόμων, ἐξεπλάγησαν μὴ ἀνευρίσκοντες εἰς τὰ ὄντα ταῦτα ὄργανα ἀνάλογα πρὸς τὸ ἡμέτερον ἀναπνευστικὸν σύστημα. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἤργησαν νὰ ἀναγνωρίσωσιν ὅτι ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἀερίων ἐκτελεῖται οὐχ ἥττον καὶ εἰς αὐτά. Τυφόντι, ὁ ζωογόνος ἀήρ, τὸ μίγμα αὐτὸ τοῦ ὀξυγόνου καὶ ὑδρογόνου, εἰσέρχεται βεβαίως καὶ εἰς τὰ ὀντίδια αὐτὰ ἐντὸς ἀγωγῶν θαυμασίως ἐξεργασμένων. Τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα τῆς μύιας εἶνε ὁ τύπος, εἰς ὃν ἔπρεπε νὰ ἀνατρέξωσιν οἱ εὔρεσιμήχανοι διὰ νὰ ἀσφαλίσωσι τὴν διανομὴν τοῦ ὕδατος, τοῦ ἀερίοφωτος εἰς τὰς οἰκίας ἡμῶν καὶ εἰς ὅλα τὰ μέρη! Φαντάσθητε σωλήνας ἐσχηματισμένους ἐκ λεπτοτάτων ὑμένων, ἀποκεχωρισμένους τοὺς μὲν τῶν δὲ ὑπὸ νήματος σπειρωτοῦ, ἀρκοῦντως ἀντέχοντα, καὶ μὴ ταπεινομένους ὑπὸ τὸ βῆρος αὐτῶν.

Τοσαύτη εἶνε ἡ τελειοποίησις αὐτῶν ἐν ταῖς λεπτομερείαις των ὥστε ποτὲ δὲν ὀκνηροῦσθε σπουδάζοντες τὰ στόμια αὐ-

τῶν καθ' ἃ οὗτοι τελευτῶσιν. Εἰς ἐκάστην ἀναπτόμωσιν αὐτῶν θὰ ἴδῃτε ἐν ἄλλοις μικρῶν νημάτων, οὕτω πως διατεθειμένων, ὥστε ὁ ἀήρ νὰ διηθίζηται τόσον καλῶς ὥστε καὶ ἡ λεπτοτάτη κόνις, ἣν βλέπομεν λαμπυρίζουσαν εἰς τὸν ἥλιον, νὰ ἀναχαιτίζεται.

Αἱ θαυμάσιαι αὐταὶ τραχεῖαι, ὧν ἡ διάμετρος εἶνε πολλῶν ἐλαχίστη τοῦ ὑποχιλιομέτρου, εἰσδύουσιν εἰς τὰ βῆθη τῶν ὄντων. Καὶ δὲν σφάλει τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ἐντόμου εἶνε ὡσεὶ εὐρύς πνεύμων τρέχων, πηδῶν, ἱπτάμενος μὲ ταχύτητα ἀληθῶς τεραστίαν!

Οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἀρκοῦσι νὰ παράσχωσι τὸ θαυμαστὸν μέτρον μεταξὺ τῶν αἰτίων καὶ τῶν αἰτιατῶν, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τίνι τρόπῳ τὸ ἀπείρως ἐλάχιστον φθάσει εἰς βαθμὴν ἐνεργείας ἀπειρομεγέθη. Ἐφ' ὅσον τὸ ζῶον ἀναπαύεται, ὁ ἀήρ εἰσδύει κάπως βραδέως εἰς τὸ ἀξιοθαύμαστον δίκτυον τῶν τριχοειδῶν σωλήνων. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἀρχεται κινούμενον, ἡ ταχύτης τοῦ ἐκτοπισμοῦ τοῦ σώματός του, αὐξάνει τὴν εἰσδυσίαν τοῦ ἀερίου. Ὀγκοὶ ἀέρος σχετικῶς παμμεγέθεις διέρχονται τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος,

Δὲν συμβαίνει ὡς εἰς ἡμᾶς τοὺς ὁποίους ὁ δρόμος πνίγει καὶ οἵτινες σπληνιῶνες δὲν δυνάμεθα νὰ διατρέξωμεν μέγα στάδιον. Ἡ κίνησις τρέφει τὴν κίνησιν. Καὶ ἡ ταχύτερα κίνησις δίδει τὴν εὐαρέσκειαν εἰς τὸ ζῶντιον νὰ τρέχη ἐπιζωηρότερον. Εἶνε ὡς νὰ φυσᾷ τις τὸ πῦρ τὸ φλέγον τὰ ἐντόσθιά του. Ἡ σφύγις ἐφόσον ἵπταται περὶ τὸ ἄνθος, τοσοῦτον γίνεται θερμότερα, ὥστε ὅταν ἀναπαύηται, ἡ θερμοκρασία της καταβαίνει μόλις εἰς τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος.

Οὕτω πάντες οἱ ἐντομολόγοι ἀναφέρουσι μετὰ θαυμασμοῦ τὰ μηχανικὰ φαινόμενα ἅτινα παράγονται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των.

Μυῖα τις σχεδὸν ἀδιόρατος, παρατηρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δευίλλ, διέτρεχε βαδίζουσα ἀπόστασιν δεκαπέντε ἑκατοστομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον.

Τὸ μέτρον τῶν ποδῶν τοῦ ταχυδρόμου τούτου ἔδειξεν ὅτι τὸ ζῶν ὤφειλε νὰ βαδίζῃ χίλια βήματα ἐν τῇ περιόδῳ ταύτῃ ἢ θεωροῦμεν ὡς σχεδὸν ἀδιαίρετον, διότι οἱ ἡμέτεροι ἀστρονόμοι κατορθώνουσι μόλις νὰ καταμετρήσωσιν ἐν μέρος τῆς διαρκείας ταύτης. Ἐὰν οἱ πεζοὶ μας ἐβάδιζον μὲ τὴν καταπληκτικὴν ταχύτητα, θὰ ἐβάδιζον ταχύτερον καὶ αὐτοῦ τοῦ σιδηροδρόμου!

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κινήσεων τῶν πτερυγῶν, ἂς κάμνουσι τὰ ἔντομα δὲν εἶνε μικρότερος. Ἴδετε τοὺς κηφήνας, τῶν ὁποίων αἱ πτέρυγες παράγουσιν ἤχον τινα μουσικὸν α, μετρήσατε τὸ ὕψος του, καὶ θὰ ἴδητε ὅτι γίνονται τούλάχιστον ἐξακόσιαι δονήσεις κατὰ δευτερόλεπτον.

Ὁ ψύλλος ὑψοῦται εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τούλάχιστον δισεκατονταπλασίαν τοῦ ἀναστήματός του. Φαντάσθητε! ἂν ὁ ἄνθρωπος παίζων ἔκαμνεν ἐν πτόσημα, ὡς ὁ ψύλλος, διπλάσιον τοῦ ὕψους τοῦ βωστικοῦ κωδονοστασίου, τότε ἔπρεπε περίξ τῶν φυλακῶν νὰ κτιζῶσι τεῖχη πολὺ ὑψηλότερα πρὸς κάθειρξιν τοιούτων εὐκινῶν ἀνθρώπων.

Θὰ ἐλέγομεν πλείονα ἐὰν δὲν ἀνεγινώσκομεν εἰς τὰς Νεφέλας, ὅτι ὁ Ἀριστοφάνης ἀπέδιδε σφάλμα εἰς τὸν Σωκράτην τὸ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν του εἰς τοιαύτας παιδοτροπίας, προσχῆματι ὅτι διδάσκει τοὺς νέους. Μάλιστα ἔπειδὴ δὲν εἶ-

μεθα Σωκράται θὰ ἐδικαιοῦμεν πολὺ περισσότερον τοὺς ἡμετέρους Ἀριστοφάνας, ἂν κατεδέχοντο νὰ ἐνασχοληθῶσι περὶ ἡμῶν.

Φυσιολόγος τις εἶπεν ὅτι ἡ γῆ θὰ ἦτο πολὺ μικρὰ δι' ἡμᾶς, ἐὰν εἶχομεν τὴν ζωηρότητα τῶν ἐντόμων διατηροῦντες τὸ ἀνάστημα ἡμῶν.

Ἄλλ' εἶνε φανερόν ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ σφαῖρα θὰ ἦτο πολὺ μεγαλειτέρα διὰ τὰ ἔντομα, ἐὰν εἶχον διάνοιαν καὶ ἔρωτα πρὸς τὴν ἐπιστήμην, ἀνάλογον πρὸς ἐκείνον ὅστις ἐμψυχώνει τοὺς μᾶλλον ἐνδόξους τῶν φιλοσόφων.

Οἱ ἀνθρωπομύρμιγκες δὲν θὰ ἔφθανον εἰς οὐδὲν ὀριστικὸν συμπέρασμα ἐν τῇ ἐξετάσει τοῦ κόσμου, διότι ὑπάρχει ἀληθῶς ἀναγκαῖός τις σύνδεσμος μεταξὺ τῆς διαμέτρου ἀστέρος τινὸς καὶ τῆς διαμέτρου λογικοῦ τινος ὄντος ἐξετάζοντος αὐτόν.

Ἄς μὴ παραφερόμεθα λοιπὸν ἐξ ἀφελούς μετριοφροσύνης, ἔχοντες πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν ἀνθρώπινον ὑπεροχὴν. Ἄς μὴ υποθέτωμεν ἀτόπως, ὅτι ὁ τύπος τῆς κατασκευῆς τῶν ἐντόμων εἶνε ἀνώτερος ἐκείνου, ὅστις ἐχρησίμευσε πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀνθρώπινου γένους. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ζωὴ τῶν ὄντιδίων τούτων, ἀνευματαίου ζήλου γινομένη, ἀποδίδουσα τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ἀξίαν, θέλει φωταγωγήσει τὸ ὑπερβάλλον τοῦ λογικοῦ ἡμῶν καὶ θὰ καταδείξῃ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐπιχειρήσεων, ἂς τὸ ἀνθρώπινον γένος προώρισται ἵνα συντελέσῃ.

(Vilfrid de Fonvielle)

ΑΡ. Κ. ΚΗΡΥΚΟΣ.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΓΗ.

ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ.

(Ευνείχεια ἴδε φυλλ. 69).

ΝΩΕ. Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου; ποῦ εἶναι ὁ Ἰάφεθ;

ΣΗΜ. Ἀπῆλθε, κατὰ τὸ σύνθημα, πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Ἰσάδ· ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως

διηυθύνθῃ πρὸς τὰς σκηνὰς τῆς Ἀνάχ, περίξ τῶν ὁποίων φαίνεται περιφερόμενος κατὰ πᾶσαν νύκτα ὡς περιστέρα περὶ τὴν καταστραφείσαν φωλεάν της. Ἴσως μάλιστα μετέβη εἰς τὸ σπήλαιον ὅπερ κείται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ἀραράτ.

ΝΩΕ. Τὶ κάμνει ἐκεῖ; τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο εἶναι κινδυνώδες εἰς τὴν γῆν ταύτην ἐν ἣ τὸ πᾶν εἶναι κακόν, διότι ἐν αὐτῷ συναθροίζονται ὄντα χείρονα καὶ αὐτῶν τῶν κακοτρόπων ἀνθρώπων. Ὁ Ἰάφεθ ἐπιμένει ν' ἀγαπᾷ τὴν κόρην καταδικασθείσης γενεᾶς, τὴν νέαν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ ἂν καὶ αὐτὴ τὸν ἠγάπα, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀγαπᾷ. Ἐὶ δυστυχεῖς καρδίαι τῶν ἀνθρώπων! εἶναι πρέπον υἱὸς τοῦ αἵματός μου, γνωρίζων τὴν διασφορὰν τῆς ἐνεστώσης ἀνθρωπίνης γενεᾶς, καὶ ἠξέυρων ὅτι ἠγγικεν ἡ ἐσχάτη αὐτῆς ὥρα, νὰ παραδίδεται εἰς τόσον ἔνοχα αἰσθήματα! Ὁδήγησόν με, πρέπει νὰ τὸν εὐρωμεν.

ΣΗΜ. Μὴ ἀπομακρύνεσαι περισσότερον, πάτερ μου· τρέχω ἐγὼ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Ἰάφεθ.

ΝΩΕ. Μὴ φοβοῦ δι' ἐμέ· τὰ κακοποιᾶ ὄντα οὐδὲν δύνανται κατὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ τοῦ Ἰεχωβά. Ἄγωμεν.

ΣΗΜ. Πρὸς τὰς σκηνὰς τοῦ πατρὸς τῶν δύο ἀδελφῶν;

ΝΩΕ. Ὀχι, πρὸς τὸ σπήλαιον τοῦ Καυκάσου.

(Ὁ Νῶε καὶ ὁ Σὴμ ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Τὸ σπήλαιον καὶ οἱ βράχοι τοῦ Καυκάσου.

ΙΑΦΕΘ, μόνος.

Ἐρημίαι ὁμοιάζουσαι μὲ τὴν αἰωνιότητα· καὶ σὺ σπήλαιον ἀκατανόητον, καὶ σεις τοσοῦτον ἐν τῇ καλλονῇ σας φοβερὰ ὄρη, βράχοι κρημνώδεις καὶ μεγαλοπρεπεῖς, δένδρα γιγαντώδη ἅτινα ἐμπήγνυτε τὰς ρίζας σας εἰς τοὺς ἀποκρήμους τῶν κρημνῶν λίθους, ἐνθα ἀνθρώπινος πούς δὲν δύναται νὰ φθάσῃ καὶ δὲν τολμᾷ νὰ πατήσῃ... Ναι, εὐγενεῖς ἐρημίαι, φαίνεσθε αἰώνια! καὶ ὅμως μετ' ὀλίγας ὥρας θέλετε ἀνατραπεῖ, καλυπτόμεναι ὑπὸ τῆς πληθῆος τῶν ὑδάτων, ἅτινα θέλουσιν εἰσδύσει μέχρι τῶν τελευταίων βυθῶν τοῦ σπηλαίου τούτου, τοῦ ὁμοιάζοντος μὲ εὐθοδὸν ὑπογείου

τινὸς κόσμου, ὅτε καὶ οἱ δελφῖνες θέλουσι παίζει εἰς τὸ ἄντρον τοῦ λέοντος! Καὶ ὁ ἄνθρωπος!... ὦ ἀδελφοί μου! τίς ἄλλος ἐμοῦ θὰ θρηνήσῃ ἐπὶ τοῦ αἰωνίου τάφου σας; Οἴμοι! διατὶ ἀξιώ νὰ ἐπιζήσω κατόπιν ὑμῶν; Τὶ θέλουσι γίνεαι οἱ προσφιλεῖς τόποι πρὸς οὓς, ὅτε ἠλπίζον, ἤρχομην νὰ ὄνειροπολήσω περὶ τῆς Ἀνάχ μου, καὶ αἱ ἄγριαι ἐρημίαι ἀλλ' οὐδὲν ἦττον προσφιλεῖς ἴσως καὶ αὐταί, ἐνθα ἤρχομην κατόπιν ἵνα καταπραῦνω τὴν ἀπελπισίαν μου; Εἶναι δυνατόν, μέγιστε Θεέ! πῶς! ἡ ὑπερήφανος αὐτὴ κορυφή τοῦ Καυκάσου, ἧς ἡ ὑπερτάτη σελαγίζουσα ἄκρα ὁμοιάζει πρὸς μεμακρυσμένον ἀστέρα, νὰ ἀφανισθῇ ὑπὸ τὰ παρλάζοντα κύματα! Ὁ ἀνίσχων ἥλιος δὲν θὰ διαλύσῃ πλέον τοὺς ἐπὶ τῆς ὑπερήφανου ταύτης κορυφῆς ἐπικαθεζομένους ἀτμούς, δὲν θὰ ἴδωμεν πλέον τὸν εὐρὺν δίσκον τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας κίπτοντα ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς του ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐσπέρας, καὶ ἐγκαταλείποντα ἐπὶ τοῦ μετώπου της γέφρον λάμποντα ἐκ μυρίων χρωμάτων! Δὲν θὰ ἴναι πλέον ὁ φωτεινὸς φάρος τοῦ κόσμου, δι' οὗ οἱ ἄγγελοι καταβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν, ὡς διὰ τοῦ πλησιεστάτου τῶν ἀστέρων! Εἶναι δυνατόν ὅτι ὁ λόγος οὗτος, « οὐκέτι ζήσεσθε » ἐλέχθη δι' αὐτόν, διὰ πᾶν πρᾶγμα, καὶ ὄχι δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὰ ἄλογα ζῶα τὰ διαφυλαχθησόμενα ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἰεχωβά! Ὁ πατήρ μου θὰ διαρυλάξῃ τὰ πλάσματα ταῦτα, καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἐλευθερώσω τὴν θελκτικωτέραν κόρην τῆς γῆς ἀπὸ καταδίκης ἢν θέλουσιν ὑπεκφύγει ὁ ὄφις καὶ τὸ θηλύ του· διότι θὰ ζήσωσι τὰ ἔρπετά ταῦτα, πρὸς διάδοσιν καὶ πολλαπλασίαν τοῦ εἶδους των ὅπως ἐξακοντίσωσι τὸ δηλητηριώδες σφύριγμα των εἰς νέον τινα κόσμον. Ναι, κόσμος ἀχνίζων καὶ ὑγρὸς εἰσέτι μέλλει νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ βορβόρου ὅστις θὰ καλύψῃ τὸ πτώμα τούτου· ὑπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου τὸ ἔλος τῶν πικρῶν ὑδάτων ἀποξηρανθὲν θέλει μετασχηματισθῇ εἰς κατοικήσιμον σφαῖραν, ἥτις θὰ χρῆσιμῆ ὡς μνημεῖον μοναδικὸν καὶ τάφος καθόλου εἰς μυριάδας ὄντων ἤδη μεστῶν ζωῆς! Ἡ ζωτικὴ πνοὴ θὰ παύσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ! Ἐὶ κόσμῃ, μετὰ συντετριμμένης καρδίας σὲ θεωρῶ κατὰ τὰς ἠριθμημένας ταύτας ἡμέρας καὶ

νύκτας, είσαι νέος και ώραιος είστί και όμως προωρίσθης ήδη εις την άπώλειαν. Δέν δύναμαι νά σέ σώσω, δέν δύναμαι μάλιστα νά σώσω εκείνην, ης ό έρωσ έπνήξασε δι' έμέ τό κάλλος σου· άλλ' είμαι εκ της σής ύλης και δέν δύναμαι νά σκεφθώ δια τό πλησιάζον τέλος σου χωρίς νά δοκιμάσω . . . Ω Θεέ! καλώς ποιείς . . .

(Διακόπτεται. Ακούεται έντός του σπηλαιού θόρυβος όμοιος με βίαιον άνεμον, και έπειτα γέλωτες· φαίνεται έν πνεύμα).

ΙΑΦΕΘ. Έν όνόματι του υπερτάτου όντος τίς είσαι;

Τό ΠΝΕΥΜΑ (γελών) Χα! χα! χα!

ΙΑΦΕΘ. Είς ό,τι ιερώτερον επί της γής ύπάρχει, όμίλει.

Τό ΠΝΕΥΜΑ (γελών) Χα! χα!

ΙΑΦΕΘ. Είς τόν προσεγγίζοντα κατακλυσμόν! είς την γην ην ό ώκεανός μέλλει νά καταπίη! είς την άβυσσον ητις μέλλει νά άνοιξη, όλας τάς πηγάς αύτης! είς τόν ουρανόν όστις μέλλει νά μεταβάλη τάς νεφέλας του είς νέους ώκεανούς! είς τόν Παντοδύναμον τόν δημιουργούντα και καταστρέφοντα! φάντασμα άγνωστον, πλανώμενον και φοβερόν, τέκνον του σκότους, όμίλησόν μοι! διατί γελάς τόν φρικώδη αυτόν γέλωτα;

Τό ΠΝΕΥΜΑ. Διατί θρηνείς;

ΙΑΦΕΘ. Θρηνώ δια την γην και πάντα τά τέκνα αύτης.

Τό ΠΝΕΥΜΑ. Χα! χα! χα!

(Τό πνεύμα γίνεται άφαντον).

ΙΑΦΕΘ. Πώς ό δαίμων όυτος έμπαίζει με τάς βασάνους του κόσμου, με τά προσεγγίζοντα έρείπια σφαιρας, ην ό ήλιος θέλει έλθει νά φωτίση χωρίς νά εύρη έν αύτῃ ζώην νά θερμάνη! Και όμως, κατά την παραμονήν του θανάτου, η γῆ κοιμάται! ως και πάντα τά έν αύτῃ! Διατί οι άνθρωποι θέλουσιν έγερθη; ίνα βαδίσωσι προς τόν θάνατον; . . . Αλλά ποία είναι τά όντα ταύτα τά με ζώντα θάνατον όμοιάζοντα, και όμιλούντα ως εί πρό του εκπνέοντος τούτου κόσμου έγεννήθησαν; Πλησιάζουσιν ως νεφέ!

(Διάφορα πνεύματα εξέρχονται του σπηλαιού.)

Έν ΠΝΕΥΜΑ.

Εύφρανθώμεν! η μισητή γενεά η μη δυναθείσα νά διατηρήση την ύψηλήν αύτης

έν τῇ έδēm θέσιν, επειδή υπήκουσεν εις μόνην τῆς ισχύος την γνώσιν· η γενεά αύτη προσεγγίζει εις τόν θάνατον! Και ουχι βραδέως, οι άνθρωποι πάντες ό εις μετά τόν άλλον θα υποκύψωσιν· η δόξα, η λύπη, τά έτη, αι όδύνη τῆς καρδίας, η καταστρεπτική πορεία του χρόνου δέν θέλουσι τούς εξαφανίσει. Ιδου έγγίζει η τελευταία αύτων ήμέρα· η γῆ καταστήσεται ώκεανός· και επί του άπειρου των κυμάτων μόνη η πνοή του κλύδωνος θέλει ύπάρχει! Οι άγγελοι θέλουσι κουράζει τάς πτέρυγάς των μη εύρίσκοντες τόπον νά σταθώσιν. Ούδεις βράχος θα ύψοι την κορυφήν του υπεράνω του ύγρου τούτου τάφου, ίνα παράσχη καταφύγιον εις τόν άπληπισμένον, η νά καταδείξη τό μέρος έν ό̄ θέλει καταπαύσει η όδύνη του άφρου περιέφερον επί μακρόν τά βλέμματά του επί άνευ όρίων θαλάσσης, περιμένων την μη μέλλουσιν νά έλθη άμπωτιν. Παντού τό κενόν, παντού η καταστροφή! Νέον στοιχείον θέλει δεσπόζει πανταχού, και τά μισητά τέκνα τῆς κόνεως θέλουσι καταστραφή άπαντα. Εξ όλων των επί τῆς γῆς χρωμάτων έν μόνον θέλει μείνει κυανοῦν άνευ όρίων· ούδαμου πλέον όρη γραφικά, ούδαμου πεδιάδες εύφοροι· η κέδρος και η πίτυς μάτην θέλουσιν ύψοι τάς κορυφάς των. Τό πᾶν θέλει καταποντισθῆ εις τόν γενικόν κατακλυσμόν· ό άνθρωπος, η γῆ, τό πῦρ θα άποθάνωσιν· ό ουρανός και ό ώκεανός θα παρουσιάζωσιν εις τούς όφθαλμούς του αιώνιου όντος διάστημα άπειρον και άνευ ζωῆς. Επί του άφρου των κυμάτων τίς θέλει στήσει κατοικίαν;

ΙΑΦΕΘ, (προχώρων.) 'Ο πατήρ μου! Η σπορά τῆς γῆς δέν θα άπολεσθῆ· τό κακόν μόνον θέλει έλαττωθῆ. Μακράν άπ' έδω, δαίμονες αγαλλόμενοι δια τάς δυστυχίας των ανθρώπων, και όλολίζοντες μετά χαράς άποτροπαίου ότε ό Θεός καταστρέφει όπερ σεις δέν τολμάτε νά καταστρέψητε! Επισπεύσατε την φυγήν σας! επανέλθετε εις τά υπόγεια άντρα σας! Μετ' άλλίγον τά κύματα θέλουσι σας καταδιώκει εις τά βύθια καταλυτήριά σας, και η όλεθρία γενεά σας καταδιωκομένη μακράν εις τό άπειρον, θέλει καταστή τό δειλαιον παίγνιον πάντων των άνέμων.

(άκολουθεί.)

Δ. Ν. Μ.

ΚΑΣΤΑΛΙΑ ΚΡΗΝΗ.

Κασταλία! τίς των συγχρόνων δύναται ν' άγνοή τό όνομα τούτο; και τίς έν τῷ όνόματι τούτῳ δέν άναμιμνήσκειται εύκλεές και ένδοξον παρελθόν, έποχάς καθ' ός συνεκέντρον περι αύτην άπαν τόκλος του τότε καιρού η περιλημμένα ήμῶν πατρις, η μέλουσα μετ' έπειτα νά καταπέσει εις μέγα βάραθρον, και, ένθα άντι

τῆς φωτῆς των θεληφόρογγων Μουσῶν, νά ακούσῃ επί τοσοῦτον χρόνον τόν άπαις οικρωγμόν τῆς δυσφορήτου τυραννίας. Κασταλία! και ποσάκις αι νεώτεροι Μουσοφιλείς ψυχαί δέν ένεπνεύθησαν υπό του θείου τούτου όνόματος και δέν ήκούσθη εις τά γλυκύρογγα έπη των τό όνομα τούτο, ως κόσμος μεγαλοπρεπῆς τῆς θείας εκείνης έμπνεύσεως, ητις καλεϊται ποιησις.

Προτιθέμενοι νά γράψωμεν όλίγας τινάς λέξεις περι τῆς θείας ταύτης πηγῆς, τῆς Κασταλίας, ανατρέχοντες την πλήρη φαινων κόσμων ιστορίαν αύτης, καιτοι ούδέν νεώτερον γράφοντες, φρονούμεν ούδέν ήττον ότι προσθέτομεν μικρόν τι εις την εύκλεά μνήμην αύτης, βίπτοντες σημερον έν συμπαθείας βλέμμα και αναφέροντες περι τῆς καταστάσεως εις ην νῦν εύρίσκειται.

Η Κασταλία η Άρεία πηγή η Κρήνη (παρά Στοβαίω), είναι πηγή τις ύδατος

παρά τάς ύπαιρειάς του Παρνασσού πηγάζουσα μεταξύ τῆς Ύμπερίας και Ναυπλίας. Το ύδωρ αύτης καθ' ό και η Παισανίας περι αύτης άναφέρει (1), ηδύκατά την γεῦσιν και διαυγές κατήρξετο βέρον μεθαι του έν Δελφοίς ιεροῦ του Απολλωνος. Διαφόροις δέ παρα διαφόροις έτυμολογείται η λέξις Κασταλία, και κατά μέντι-

νας η λέξις παρήχθη εκ τῆς Βοιωτικῆς λέξεως καστὰ λ σημαίνουσης ψιθυρισμόν· κατ' άλλους δέ εκ τινος άνδρός Κασταλίου η έπιχωρίας γυναικός Κασταλίας τούνομα ητις πρώτη άνευρούσα αύτην κατέδειξε την θεϊαν του ύδατος αύτης δύναμιν, του έμπνέειν και ένθουν ποιείν την έν αύτῃ λουόμενον. Προς τούτοις ό παρά Παισανία αναφερόμενος ποιητής Πανύσχος, πεποιτηκώς εις Ηρακλέα έπη, δίδωσιν αύτῃ τό όνομα εκ τινος Ουγατρῆς του Άγγελώου εξ ης και Άγγελώϊδα καλεϊ αύτην· αναφερων δέ περι Ηρακλέους λέγει,

Παρνησσόν νιφέντα θεοίς δια ποσῶν περιήσας
ΐκετο Κασταλίας Άγγελώϊδος άμβροτον ύδωρ.

Έτερος δέ μύθος, εκ τινος Νύμφης του Παρνασσού Κασταλίας καλουμένης ως πνιγείσης εις τά ύδατα τῆς πηγῆς ταύτης η κατ' άλλους μεταεληθείσης η άνα-

(1) Παισ. Φωκ. κεφ. 8.

λυθείσης εἰς ταύτην, ὅπως ἀποφύγη τὴν καταδίωξιν τοῦ Ἀπόλλωνος, σφοδρῶς ἐρωμένου αὐτῆς.

Ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει (1), ὅτι ἡ πηγὴ αὐτῆ ἱερὰ ἦν τῷ Ἀπόλλωνι, ὅστις πρὸς τιμὴν τῆς ἐν αὐτῇ πνιγείσης ἐρωμένης του ἐδωρήσατο τὴν μαντικὴν δύναμιν (2) εἰς τὸ ὕδωρ αὐτῆς, δύναμιν ἦν καὶ αἱ ἐν Ἐλικῶνι πηγαὶ τῶν Μουσῶν Ἰπποκρήνη καὶ Ἀγανίπη εἶχον· ὡς δ' αὐταὶ οὕτω καὶ ἡ Κασταλία ἱερὰ ἦν ταῖς Μούσαις διὸ καὶ Κασταλίδες νύμφαι παρὰ Θεοκρίτῳ ἀναφέρονται (3).

Καθ' ἃ δ' ὁ Ἀπολλόδωρος καὶ ἄλλοι (4) ἀναφέρουσιν, ἐρώλευεν ἐντὸς σπηλαίου, κεκαλυμμένου ὑπὸ βράτων καὶ ἀκανθῶν, ἐξ οὗ ἔρρεε τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς ταύτης, φυλάττων αὐτὴν, Δράκων τις ὀνόματι Καστάλιος υἱὸς τοῦ Ἄρεως Ὀηρίων ἀγριώτατον, ἔχων γλώσσας καὶ σειρὰς ὀδόντων τρεῖς, δυσειδεστάτην πνοὴν καὶ φλογερούς ὀφθαλμούς· ἐξ ὧν ἐξήρχετο πῦρ. Ὅτε ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς Θήβας ἀπέστειλε τινὰ τῶν περὶ αὐτὸν πρὸς ἀνεύρεσιν ὕδατος, οὗτοι δὲ φθάσαντες εἰς τὴν Κασταλίαν, διεφθάρησαν παρὰ τοῦ φυλάσσοντος αὐτὴν Δράκοντος, ὅστις ἔνεκεν τούτου ἐφονεύθη ἔπειτα ὑπὸ τοῦ Κάδμου, ἀγωνισμένου ἥρωϊκῶτατα ὦραν ἱκανὴν, σπαρέντων τῶν ὀδόντων αὐτοῦ, κατὰ προτροπὴν τῆς Ἀθηνᾶς, περὶ τὴν πηγὴν, ἐξ ὧν ἐξῆλθον ἄνδρες ἑνοπλοί.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Κασταλίας πηγῆς κατὰ τὴν ἐπιβλῆν ἐκείνην, καθ' ἣν τὰ νάματα αὐτῆς εἶχον τὴν μαγικὴν δύναμιν τοῦ ἐμπνέειν τὸν λουόμενον. Σήμερον δ' ἡ Κασταλία δὲν εἶναι ἄλλο ἢ εὐρεῖα τις τετράγωνος δεξαμένη τριάκοντα ποδῶν μῆκος καὶ δέκα πλάτους ἔχουσα, εἰς ἣν ῥεῖ χειμάρρὸς τις ἐκ Παρνασσοῦ, διερχόμενος διὰ μέσου τῶν δύο βράχων, ὅθεν κατεκρημνίσθη ὁ μυθοποιὸς Αἴσωπος ὑπὸ τῶν κατοίκων τῶν Δελφῶν. Μετονομασθεῖσα δὲ βρύσις τοῦ Ἁγίου Γιαννίου, ὡς ἐκ τοῦ παρακειμένου μονηδρίου, χρησιμεύει εἰς τὰς καλλιπαρεῖους νύμφας τοῦ Καστρίου πρὸς πλύσιν τῶν ἐνδυμάτων των. Οὕτω ἡ πηγὴ ἐκείνη ἐν ἣ ἐλούετο ἡ Πυ-

θία πρὶν ἢ χρησιμοδοτησῆ, ἐν ἣ αἱ θεῖαι καὶ ἄβραι κάτοικοι τοῦ Παρνασσοῦ ἐτέρποντο λουόμεναι, δίδουσαι οὕτω τὴν μαγικὴν δύναμιν εἰς τὰ ὕδατα, διατηρεῖ ἔτι καὶ σήμερον μικρὸν μὲν πλὴν ἀληθῆς πρόνομιον νὰ λούη πάλλοντα νεαρὰ στῆθη, ἄσπιλα καὶ κεκαλυμμένα ὑπὸ τῆς αἰδοῦς, τοῦ περιττοῦ καὶ περιφρονιμένου τούτου δώρου, θ, ὁ σημερινὸς κακῶς ἐννοούμενος πολιτισμὸς, ἀφῆκε διὰ τὰς ἀπλᾶς πλὴν ἀγὰς, ὡς ἐπλάσθησαν, γυναῖκας τῶν μερῶν ἐκείνων.

Πολλὰ περὶ Κασταλίας ἔγραψαν οἱ τὰ μέρη ἐκεῖνα περιηγηθέντες φιλέλληδες Εὐρωπαῖοι καὶ ἰδίως ὁ Κ. I. Buchon καὶ Spon.
N. ΜΑΤΑΡΑΪΚΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ

ὑπὸ Κ. Δραγούμη.

ὑπὸ τοιοῦτον τίτλον ἐξέδοτο πρό τινας ὁ ἐλλόγιμος τῆς Νομικῆς Σχολῆς φοιτητῆς γλαφυρωτάτην ἀληθῶς μελέτην ἐπὶ τῶν σωζομένων μυθιστοριῶν Ἑλλήνων συγγραφέων.

Ὁ Κ. Κ. Δραγούμη μετὰ εἰσαγωγὴν πλήρη εὐμαθείας καὶ κρίσεως, ὁμιλεῖ τινὰ περὶ αἰσχυρῶν τινῶν διηγηματιῶν — τῶν Μιλησιακῶν λόγων — οὐδαμῶς διασθεθέντων, ἐξακριβῶν ἅμα ὅτι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἢ σήμερον μυθιστόρημα δραματικὸν ἀπεκαλεῖτο, καὶ ἄρχεται ἀπὸ Δίω-νος τοῦ Χρυσαστόμου ἀναλύων τὸν Εὐβοϊκὸν ἢ Κυνηγὸν αὐτοῦ. Ἐξ Ἑλλήνων μυθιστοριογράφων, τῶν περιφανεστέρων, τὰ ἔργα διέρχεται, ἐν τέλει δὲ ποιεῖται λόγον περὶ Ἑλλήνων ἐπιστολογράφων, ὧν ἡ χαριτόβρυτος ὄντως εὐφυΐα σαχυολογεῖται ἐν τῷ ἰδίῳ ἔργῳ.

Παρατηρεῖ τις ὅτι ἡ ἀρχαία τῶν ἀρχαίων μυθιστοριογραφία περιορίζεται, ὡς ἐκ τοῦ γυμνοῦ καὶ ἀπλάστου τῶν τότε κοινωνιῶν, εἰς προφανεῖς παραστάσεις ὑπαίθρων βοσκῶν ἢ φερεοίκων, μᾶλλον τὰ ἐν δῆμῳ

ἔτι ἢ τὰ ἐν οἴκῳ ἐξεικονίζουσα, ἔχουσα δὲ περίπου πανταχοῦ τοῦ εἰδυλλίου τὸν τύπον, ὃν ἡ νεωτέρα μυθιστοριογραφία τοῦ πολυμηχάνου πολιτισμοῦ καθόλου ἀπέβαλε διεισδύσασα εἰς τοὺς κρυφωτέρους μυχοὺς τῆς ψυχῆς καὶ τῆς οἰκογενείας. — Ἴσως δὲ ὁ Κ. Δραγούμη γράφων ὅπως δῆποτε ἱστορίαν μυθιστοριογραφίας δὲν ἦτο ἄπο σκοποῦ νὰ ὁμιλήσῃ τινὰ ἰδίως καὶ ἐν γένει περὶ αὐτῆς παρὰ τε τοῖς ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις ἔθνεσιν, οἶαν δὴ ὅλον ὅτι ἐξήσκησεν ἐπιβροχὴν ἐπὶ τὴν μὲν φωνὴν τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ποῦ δὲ θέλει ὡς ἔγγιστα προχωρήσει, ζητήματα ἅτινα δικαίως ἀπασχολοῦσι πλείστον τῶν ῥωμαίων σοφῶν τὰς μεριμνας, διότι ἡ γυμνωσις παντὸς ἀποβρῆτου καὶ δυσειδούς οἰκογενειακοῦ δικαίου, ἡ ἀποκάλυψις πάσης βορβορώδους ἴσως πηγῆς ἐνθροιστάτων τινῶν αἰσθημάτων εἴτε συμβεβηκότων, αἱ δικαιολογήσεις καὶ ἐξαιρέσεις ἀκατονομάστων αἰσχυροτήτων καὶ κακουργιῶν, ἐπικρατύνουσι τάχα ἢ χαλαροῦσι τὴν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἀρετὴν πίστιν;

Οὐχ ἦττον ἡ προκειμένη μελέτη συστέλλουσα τὸν κύκλον τῶν ῥεμβασμῶν τῆς, οἰοεὶ μὴ λαμβάνουσα κικρὸν ἀπὸ τῶν ἐμπρὸς διακειμένων θαυμασιῶν τῶν νοῦν ἐπὶ ἄλλα καὶ ἀπώτερα νὰ στρέψῃ, ἀθρόυθος καὶ ἀσφαλῆς, προδίδει τὸ γαλιναῖον αἶμα γρᾶιας καὶ φιλομούστου ἡλικίας ἢ τὸ μεγαλεῖον νεανίου ἐν ἀληθείᾳ περὶ τὰ καλὰ φιλοσοφοῦντος. Ἄμα δὲ ἡ πεπειραμένη τῆς ἐλληνίδος φωνῆς γνῶσις, διερχομένη ἐν μελέτῃ τὰ δραματικὰ, ζεῖ μείλιχος καὶ διαυγῆς ὡσεὶ νάμα δροσόβλητον ὑπὸ μωρσινῶν καὶ ῥόδων στεφάνους. Ἡ δ' αὐτὴ τῆς γλώσσας τοῦ Κ. Δραγούμη ἐπιχάριτος καλλιπέπεια καθιστᾷ τοιαύτην τινὰ τὴν πρὸς τὰ ἐκλεγεγμένα τῶν δραματικῶν τιμάχια σχέσιν αὐτῆς ὡστε ἤθελέ τις εἶπει ὅτι περίπου μία καὶ ἡ αὐτὴ γραφὴ ἐστὶ χις τὰ ποιητικώτατα τοῦ Λόγγου ἀποσπάσματα καὶ τὰς ἐμβριθεῖς καὶ μελικὰς τοῦ Κ. Δραγούμη σημειώσεις.

Ἀληθῶς ἐν τῇ συγγραφῇ ταύτῃ διὰ σεμνοτάτης καὶ εὐγενεστάτης φράσεως ὁ Κ. Δ. ὠραῖζει ἔτι μᾶλλον τὸ πρότυπον κάλλος τῶν δραματικῶν, εἰς τὰ γυμνά μὲχρις ἀναιδείας ἐστὶν ὅτε μέρη αὐτῶν ἀντὶ φύλλων συκῆς ἄνθη εὐώδη ἐπιπρῶντων, καὶ ἐν ὀλίγοις ὄλα διεξερχόμενος ἐν τῷ

ἔργῳ αὐτοῦ τούτῳ ἐγκατοπτρίζει ὄλην τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀθηρᾶν μυθιστορίαν, ὡς ὁ χιτῶν ἐκεῖνος τῆς ὑπὸ τοῦ Τατίου ζωγραφουμένης κήρης ὅστις λευκὸς καὶ διαφανῆς ἐκλείει μὲν τοὺς ἥρεμα τοῦ στήθους προκύπτοντας μαστοὺς ἐγίνετο δὲ τοῦ ὄλου σώματος κάτοπτρον.

Πρὶν ἢ ἀποπαύσωμεν τὸν μικρὸν ἡμῶν λόγον περὶ τοῦ μετριοφανέστατου διελθόντος, ὡς συνήθως, τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν ἔργου τούτου, τολμῶμεν, καίτοι ἴσως ἀβασανίστως, ἐλαφρῶς νὰ ἐπενέγκωμεν παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ πράεος μὲν ἀλλὰ καὶ ἀβαθοῦς παραλληλισμοῦ ὃν ὁ Κ. Δραγούμη ποιεῖται μεταξὺ τῶν δύο ἐναμίλλων ἔργων τοῦ Βερναρδίνου Σαινπιέρου καὶ Λόγγου. Ἴκεῖ ὁμιλῶν ἐν γένει περὶ τοῦ διαφόρου χαρακτῆρος τῶν δύο δραματικῶν Τὰ κατὰ Δάφνην καὶ Χλόην, καὶ Τὰ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν ἐπιφέρει·

«Ἴδαν ὁ Παῦλος καὶ ἡ Βιργινία νέμοντες τὰ ποιμένα αὐτῶν καὶ συνδιαλεγόμενοι περὶ ἐλεημοσύνης, περὶ φιλανθρωπίας, περὶ μητρικῆς στοργῆς, περὶ Θεοῦ, ἀπῆντων νέμοντας τὸν Δάφνην καὶ τὴν Χλόην, ἐπικαλουμένους τὸν Πᾶνα, ὅπως διδάξῃ εἰς αὐτοὺς τὴν πραγματικὴν τέχνην τοῦ ἔργου, ἢ κυλιόμενος ὑπὸ τὴν πίτυν ἀτελῶς μὲν ἀλλ' ἐπωσθήποτε ἀσέμνως, ἤθελον βεβαίως ἐρυθρίασει ὑπὸ αἰδοῦς.»

Ἐνταῦθα ὁμολογεῖται μὲν μία ἀλήθεια, εἰς ἣν οὐδεὶς ἀντιλέγει, ἀλλ' ἀποσιωπᾶται ὁ λόγος ὅστις δικαιοῖ καὶ τὰ ἄσέμνα ὑπὸ τὴν πίτυν ἐναγκαλισματὰ τῆς Χλόης καὶ τοῦ Δάφνης, καὶ τὴν ἐνώπιον τούτων πιθανὴν ἀποτροπίαν τοῦ Παύλου καὶ τῆς Βιργινίας· ὅτι προφανῶς ὁ μὲν Λόγγος παριστᾷ βοσκῶν μόνην αὐτῶν ἀνατροφὴν ἔχοντας τὸ ποιμαίνειν, μόνην δὲ σοφίαν τὸ γλυκύδακρυ αἰσθημα, λατρεύοντας δὲ τὴν ἀνεμιμένην καὶ φιλομειδεστάτην ἐκείνην Ὀρησκίαν, ἐνῶ ὁ Σαινπιέρους προεκπαιδεύσας ὅπως δῆποτε τοὺς μικροὺς ἥρωάς του, φέρει αὐτοὺς μεταξὺ ἐρώτων ὁμιλοῦντας περὶ ἐλεημοσύνης, αὐτὸς χριστιανὸς καὶ ῥωμαντικώτατος. Ἰστέ καὶ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου συγγραφέως αἱ εἰκόνες εἶναι ἀληθεῖς καὶ φυσικώταται. Καὶ ἡ διάφορος δὲ λύσις τῶν δύο τούτων δραματικῶν ἔργων πρέπουσα καὶ ἐπιτυχῆς, ὅτι ὁ μὲν Δάφνης καὶ ἡ Χλόη ἀπολαμβάνουσιν ἀλλήλους καὶ ζῶσιν εὐτυχεῖς, ὁ δὲ Παῦλος καταπνιγείσης τῆς Βιργινίας ἀποπνέει ἐν βαρυθυμίᾳ καὶ μαρτυρῶν.

(1) Πίνδ. Πύθ. Α'. 74. (2) Λευκιανὸς Ζεὺς Τραγ. 30. (3) Θεοκρίτ. Εἰδύλ. Ζ'. 148. (4) Ἀπολλόδ. Γ'. δ'. I. Α'. δ'. 23. Β'. δ'. II. Διόδ. Α'. Μ'. 1.

Η αρχαιότης λατρεύουσα την άθνατον 'Αφροδίτην, άθνατον και την ζωνήν έπεπόθει, άλλ' ό χριστιανικός κόσμος εις του Μεσσίου την σταύρωσιν την ίδιαν του μελετά μοίραν, και έναγκαλιζόμενος τον σταυρόν Εκείνου, τον θάνατον και λατρεύει και έγκολπούται.

Ο Κ. Δραγούμης έρχεται ήδη εις τους έπιστολογράφους καταχωρίζων μετά τινων κριτικών και βιωτικών ειδήσεων τας ώραιότερας έπιστολάς του Φιλοστράτου, του Άλκίφρονος και του Άρισταινέτου. Αί έπιστολαί αύται, τό πλείστον έρωτικάι, δύναται τις όντως να είπη ότι είναι μικρά φωτογραφήματα του κάλλους και τής χάριτος των έταιρών εκείνων, αίτινες δικαίως έλήφθησαν ως τύπος εις την Άναδυομένην και την Κνιδίαν Άφροδίτην του Άπελλού και του Πραξιτέλους.

Σ. Ν. Β.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΩΡΑΙ ΣΠΛΗΝΟΣ.

ΙΔΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ.

I.

Σκηνή άπάτης, γόητρον ό κόσμος και ή φύσις· Άλλ' ή μαγεία λύεται τον κόσμον άν έγγίσης· Είναι οι πόθοι του θνητού χρυσά του μύθου μήλα· Τά θίγεις; Καταβρέουσιν ως φθινοπώρου φύλλα· Τά πάντα δε ήρατο Χωρίς τι ν' απελάμβανεν ουδείς μας εδω κάτω!

Ό όφθαλμοί μου, στόματα ώρατα του νοός μου, Χορτάσατε τά πρόσωπα, τά θέλητρα του κόσμου, Χαρήτε τό άπέραντον, την χλόην, τους άστέραι, Χαρήτε τό πανόραμα τής άττικής ημέρας, Ως έραστου άγκάλη Τό βλέμμα σας φιλόσοργον τό πών δε περιβάλλη.

Αν με έγείρει την θνητόν ό Φοΐθος ανατέλλων, Η δύσις με παρηγορεί αύτη έγκλείει μέλλον. Και πώς πίξεις την ψυχην, ώ δύσις του ήλιου, Εικών μεγάλη φθίνοντος κ' ένθέρμου νεανίου. Παμπώδες άστρον, δύσις, Φιλίππου δουλος, του θνητού την μοίραν ναδεικνύης.

Ό όφθαλμοί ταλαίπωροι, την γην, τό πών χαρήτε Προτού υπό τά χώματα του τάφου κοιμηθήτε, Προτού σάς κλείση μάραρον ως βλίφαρον θανάτου, Και σάς βυθίση εις σιγήν και πένθος ή σκιά του. Ίπό τής γής τό χώμα Τίς είδεν άν θα ίδητε; Να βλέπη και τό πτώμα;

Ερών και βλέπων έλθετε θερμά να σάς χορτάσω Ό αδελφοί μου· αύριον φοβούμαι μή σάς χάσω... Ναι, τρυφερά μητέρα μου, μ' έγέννησες, και όμως Θα χωρισθώμεν. Του Θεού είναι αύτος ό νόμος.

Ελθέ να σέ φιλήσω Και φίλει, φίλει με προτού μ' αφήσης και σ' αφήσω.

Εις ύπνον δίχως όνειρα ποιος γνωρίζει, οίμοι! Αν ή ψυχή δέν σβύνεται, ό όφθαλμός, ή μνήμη, Και ως εις ύπνον κλείεται τό όμμα μας και ύνήσκει Μή ή ψυχή ως ύπνον της τον θάνατον εύρίσκη;

Τίς τό γνωρίζει; Μία, Μία στιγμή βεβ: Ουχι! και άλλη: Δυστυχία!..

Ός να έγήρασα, εδω να σύρωμαι εκουράσθην, Και φεύγων γην και σύννεφα τάπέραν εφαντάσθην· Είν' εις τον άδην ουρανός και θάλασσα και δάση; Ό Φοΐθος τας άκτίνας του κ' εκεί χρυσάς τινάσσει, Τό έαρ καταβαίνει, Και κελαδοῦσι τά πτηνά, και σείονται παρθένοι;

Πόσον ό βίος πένθιμος κ' εκεί του Παραδείσου Αν άσωμέτους άπαντας γνωρίμους προσφιείς σου, Και αδελφόν να μή γελαί, να χαίρη ή μορφή του, Άλλ' ως ψυχην, ως φάσμα τι, ως προσευχήν λευίτου.

Πατέρα μου, φοβούμαι Να σ' επανίδω φάντασμα... Ό πώς, ώ πώς λυπούμαι!

Φεῦ, πόσας είδα χάριτας, και φίλους πόσους είδον, Πόσας ανοίξεις δροσεράς υϊών και νεανίδων! Έφαγ' ή γη τά κάλλη των, τά ροδινά των χείλη, Και ούδαμου τό σώμα των ως ήτο θ' ανατείλη· Δέν θα τους ίδω πλέον!

Κ' άν ή ψυχή άθνατος, τό σώμα θνησιμαίον.

Ιδέ... Την έρωμένην μου, ώ όφθαλμέ, θεωρεί· Είν' άγγελος έξορίστος ή προσφιής μου κόρη Και σώζει την πατρίδα της εις τό γλαυκόν της όμμα· Ω, βλέπε την! μεταύριον θα την χαρήτε τό χώμα, Και όσον άν έλπίσης Ίσως, πτωχέ, πλέον αύτην ποτέ δέν θ' άντικρύσης.

Α, σάς άφίνω. Χαίρετε, — πώςθά τό είπω! — ώ φύσις, Χαίρετε, πόλεις, χαίρετε, άνταρταί και δύσεις! Πόσοι σάς είδον πρό έμου, και θα σάς ίδουν πόσοι! Περώνμεν, μάς μαγεύουσι πλην δέν μάς άγαπώσι... Καθείς εδω ως ξένος, Ξένος περᾶ και χάνεται μωρός και τεθλιμμένος.

II

Κατέθ' ή νύξ. Πώς δαιλιώ εις σιωπώντα σκότη, Όπότ' ως εις μυστήριον ό κόσμος πᾶς ύπνώττει, Κ' ή νύξ σοι φαίνεται βαθύ και ένεδρεύον φάσμα, Και μνήμα ό οκίσκος σου, κ' ή φύσις πᾶσα χάσμα. Ω σκότος, διαλύσου Ότι θανάτου προσωπίς είν' ή φρικτή μορφή σου.

Γλυκύ εκεί άνέτειλεν έν άστρον, εις σκοτίας, Ως μετά θάνατον έλπίς λαμπρά άθανασίας. Ω, τί να ήναι; Η ψυχή μή ήναι του πατρός μου; Μή είναι φως να έδηγή την εκ του κάτω κόσμου Ψυχην άφιπταμένην; Ποίαν λαλοῦσιν εις ήμάς τά άστρα εσμαρμένην;

Ελλάς, εδάμας λαξευτός ό ουρανός σου κλίνει Και άστρα αι γωνίαι του, θολία σμαραγδίνη· Τόν ουρανόν σου Μάτιος άειθαλής καλύπτει. Και άντι άνθους ή φυτού γλυκύς άστήρ προκύπτει. — Και όμως, ώ φωστήρες, Ματαίως σάς έκτευσαν, ματαίως πόσαι χείρες·

Ό άστρο, σάς έγάπησα, και πόθεν φέρω ένα Έπίνω σας ως χρυσάλλις περᾶ άπηυδημένα Να αναπαύση ή θολή και άτενος ψυχή μου... Εις τ' άνθη άν τ' άστέραινα τής γαλανής έρήμου Θανάτον ψυχή θα γίνω Μίαν στιγμήν δέν ήθελα, στιγμήν εδω να μείνω!

Ας άποθάνω! Άριλος, άνέραστος και μόνος, Φεύγων την άδικον ζωνήν, κοιλιάδα του χειμῶνος, Πετώ εις έν γλυκύτερον και μωρούλον κλίμα· Άλλ' είναι κόλπος μητρικός τό παρηγοῦδες μνήμα; Εμπρός, ψυχή, .. επίτω... — Είπέ, Θεέ, θ' άναφανώ άν απαξ καταδύσω;

III

Μίαν ήμέραν... ή αύγή θα άνατείλη πάλιν, Η φύσις εις τον Μάιον θ' ανοίξη την άγκίλην Θα κελαδήση τό πτηνόν, ό νέος, ή παρθένος — Εγώ πλην εις τό άπειρον θα είμ' άπαθαυμένος Και θα κοιμῶμαι ύπου Ίσως και νύξ δέν φαίνεται εις την ψυχην άνθρώπου...

Ιούλιος 1866.

ΩΡΙΩΝ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια· ίδε φυλ. 69).

— Η στιγμή αύτη έφθασε, μολοντί ή πίστις σας και αι καλάί σας ύπηρεσίαι έπλήρωσαν πρό πολλού τό χρέος σας! Ό σίρ Ουίλλιαμ έδειξε τά έσπραγισμένα επί τής τραπέζης κιβώτια.

— Είναι δύο, έλεξεν ό Μαρτίνος. — Τό δεύτερον μόνον εις τον υϊόν μου να έγχειρισθῆ· χροιάζονται λοιπόν δύο κρύπται κεχωρισμένοι, εάν γνωρίζετε δύο. Ό γέρον έφανέρωσεν ότι ύπήρχον δώδεκα εις τό φρούριον.

Ό Μαρτίνος πλησιάσας προς την έστίαν άνωθεν τής οποίας ύπήρχε μέγα δρύεινον φάτνωμα κεκαλυμμένον με τά οικόσημα των Μομβράϋ, παρεκάλεσε τον βαρώνον να λήθη χειρα αιματόφυρτον εύρισκομένην εις ένα τετραχισμόν.

Ό σίρ Ουίλλιαμ έσπευσε να έκτελέση τοῦτο· θόρυβος ήκούσθη, ως έλατηρίου τεθίντος αίφνιδίως εις κίνησιν, και όλα με-

τετέθησαν, αφήσαντα άνοικτήν κρύπτην άρκετά μεγάλην δια να περιλάβη τά δύο κιβώτια.

Καταλληλότερον δέν ήτο δυνατόν να εύρεθῆ. Όταν ό βαρώνος άπέθεσεν εκεί τό πρώτον κιβώτιον και επανέθηκε τον θυρεόν εις την θέσιν του, εφάνη ότι τά έμβλήματα των προγόνων ύπερασπίζοντο τά δικαιώματα των απογόνων του. Ήμισδιάσε σταυρών τά βλέμματά του επί του συμβόλου τής οικογενείας τό όποιον ήτο εκεί έγγεγλυμμένον με γραιούς χαρρακῆρας γοθικούς·

In Trau Hast

(Σταθερός εν τῇ πίστει).

Έμενε να προσυλαχθῆ τό δεύτερον κιβώτιον.

Ό Μαρτίνος έσυρεν εκ του θυλακίου του μακράν σιδηράν κλειδα την όποιαν εισήγαγεν εις τά διάκενα δύο μαρμαρίνων τραπέζων αίτινες έσχημάτιζον την έστίαν. Άφου την περιστρέψε πολλάκις, ή παγεία σιδηρά πλάξ ή εις τό βάθος τής έστίας παραμέρισεν, αφίνουσα δίοδον άρκοῦσαν δι' ένα άνθρωπον.

— Ποῦ φέρε; ήρώτησεν ό σίρ Ουίλλιαμ.

— Εις δωμάτιον των ύπογείων του φρουρίου. Ήκουσα τον πάππον τής Έντιμότητός σας να λέγη ότι εις την έποχην του Κρόμβελ εκρυφον εκεί όχι μόνον την άργυράν τραπέζοσκευήν, αλλά και τους τίτλους τής ιδιοκτησίας. Άποκαλύπτων εις έμέ τό μυστικόν τουτο, ποτέ δέν εφαντάζετο ότι ό έγγονός του θα ελάμβανεν ήμέραν τινά την ανάγκην αυτού.

— Και δέν άπεκαλύψατε ποτέ εις κανένα τό μυστικόν τουτο;

— Ποτέ, σίρ Ουίλλιαμ, άπεκριθη ό Μαρτίνος με τόνον έπίσημον· ποτέ!

Λαβών την λυχνίαν ήτις ήτο επί τής τραπέζης, εισήλθεν εις την στενήν δίοδον ακολουθούμενος υπό του βαρώνου φέροντος τό κιβώτιον. Άφου κατέβησαν μίαν κλίμακα ήτις έπλατύνετο καθ' όσον έπροχώρουν εφθασαν εις είδος δωματίου ή ύπογείου τό όποιον δέν είγεν άλλην έξοδον ειμή εκείνην δι' τής ήλθον. Ό άήρ ήτο μεμολυσμένος και ύγρός και ή λυχνία εφεγγεν άμυδρῶς.

Ἡ τροφὸς, πάντοτε εἰς τὴν θύραν, μολονότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀκούσῃ οὔτε λέξιν τῆς συνομιλίας των, παρετήρησε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ φωτός καὶ τὴν μετὰ τινὰς στιγμὰς ἐπάνοδόν του. Δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὑπῆρχεν ἄλλη εἰσοδος εἰς τὴν βιβλιοθήκην παρ' ἐκείνην εἰς τὴν ἴστατο, καὶ ἐσυμπέρανε ὅτι θὰ ὑπῆρχεν ἀπόκρυφος τις θύρα.

— Μαρτίνε, εἶπεν ὁ ἐρημίτης ὅταν ἀνέβησαν πάλιν καὶ ἡ πλάξ τῆς ἐστίας ἐπανεκλείσθη, προσεφέρατε εἰς τὴν οἰογένειαν ὑπηρεσίαν τῆς ὁποίας τὴν σπουδαιότητα ὁ χρόνος μόνον θὰ ἀποκαλύψῃ. Θὰ προσέβαλα τὴν πίστιν σας ἐάν σὰς ὠμίλου περι ἀμοιβῆς ἢ καλλιτέρα ἀμοιβῆ τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ σὰς κάμω εἶναι ἢ εὐγνωμοσύνη μου.

— Εἶναι ἡ καλλιτέρα ἀμοιβῆ, τῶν ὄντι, ἀπεκρίθη ὁ γέρον σφογγίζων δάκρυ ἐπὶ τῆς παρειᾶς του διὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἐνδύματός του. ἤξευρα ὅτι ἡ ζωὴ μου θὰ ἦτο εἰς τι ὠφέλιμος!

Ἡ τροφὸς μόλις ἔλαβε καιρὸν ν' ἀπομακρυνθῆ χωρὶς θόρυβον πρὶν ἢ θύρα τῆς βιβλιοθήκης ἀνοίξῃ διὰ νὰ ἐξέλθῃ ὁ Μαρτίνος ὅστις ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἄνωθεν τοῦ σταύλου ὑπνωτήριόν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'.

Ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων ἐδυσκολεύθη νὰ συνειθίσῃ τὸν θεῖον καὶ τὴν θεῖαν του εἰς τὴν ιδέαν τῆς ἀποδημίας του. Ἡ Ἰταλία, δι' αὐτούς, ἦτο ἐπίσης μεμακρυσμένη ὅσον αἱ Ἰνδίαί, καὶ ἐφοβούντο μήπως δὲν τὸν ἴδωσι πλέον. Εἰς αὐτὴν δὲ τὴν περίστασιν ἐπληροφόρησε τὴν κυρίαν Ἄσθωνος περὶ τοῦ ἔρωτός του πρὸς τὴν Ἑλλεν καὶ τῆς γενναιοδωρίας τοῦ βαρῶνου, καὶ τὴν ἐπεισεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰς εὐεργεσίας του εἰμὴ ἐπιλαμβανόμενος τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ἀπολεσθέντος υἱοῦ του. Τέλος, μετὰ πολλὰς ὑποσχέσεις προσεχοῦς ἐπάνοδου καὶ ἀγάπης αἰωνίας, κατώρθωσε νὰ τὴν πείσῃ νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἀναχώρησίν του.

Ἐξερχόμενος τῆς ἐπαύλεως, συνήντησε τὸν φίλον του Ζόε Βέαν, ὅστις ἐκ λόγων τινῶν διαφυγόντων τὸν Ματθαῖον Ἄσ-

θων ἀπληροφόρηθη περὶ τοῦ προκειμένου ταξιδίου.

— Εἶναι ἀληθές, κύριε Ἑρρί; ἡρώτησεν ὁ τίμιος χωρικός με τόνον ἐπιπλήξεως.

— Περὶ τίνος ὁμιλεῖτε;

— Περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς σου διὰ τοὺς ξένους τόπους· καὶ δὲν εἶπες οὔτε λέξιν εἰς τὸν Ζόε! . . . Ἄλλ' ὑποθέτω ὅτι ἐσκέπτεσο ὅτι ἤρκει μία ὥρα διὰ νὰ ἐτοιμάσω τὸ δέμα μου. Μίαν λέξιν εἰς τὴν Σωσάνα, καὶ εἶμαι ἕτοιμος.

Ὁ πρῶτος στοχασμὸς τοῦ Ἑρρίκου ὑπῆρξε νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸν Ζόε, καὶ τῶ ὑπεσχέθη μάλιστα ἄλλοτε νὰ τὸν συμπαράλαβῃ ἐάν ἐπρόκειτό ποτε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀγγλίαν· ἀλλ' αἱ περιστάσεις μετέτρεψαν τὴν γνώμην του. Ἐπεθύμει ν' ἀφήσῃ τινὰ εἰς τὸ Καρρόου διὰ νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς Ἑλλεν, διὰ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἐν ὥρᾳ ἀνάγκης κατὰ τῶν μηχανορραφῶν τοῦ ἀντεραστοῦ του, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζεν ἱκανὸν νὰ πράξῃ τὰ πάντα. Ὁ Ζόε ὑπὸ ἐπιφάνειαν ἀπλοϊκὴν ἔκρυπτε μεγάλην ὀξυδέρκειαν· ἦτο γενναῖος ὡς λέων, καὶ τοσοῦτον πιστὸς ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ ὑποψία ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἐάν ὁ τίμιος οὗτος νέος ὑπέσχετο νὰ ἀγρυπνήσῃ ἐπ' αὐτῆς.

— Ζόε, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος καθήμενος ἐπὶ κορμοῦ δένδρου ἀρτίως κοπέντος εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, εἶμαι πολὺ δυστυχής!

— Δυστυχής! ἐπανελάβεν ὁ χωρικός· ἀλλ' ὄχι ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ ἴδῃς τόπους ξένους; Σὲ γνωρίζω πολὺ καλᾶ. Ποσάκις, ὅταν ἤμεθα παιδιά, καὶ ἐφύλαττα τὰ πρόβατα, δὲν ἐκαθήσαμεν ὁμοῦ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, πλησίον τοῦ λαχανοκήπου τῆς ἐπαύλεως, διὰ νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν Ἰνδιῶν, περὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων μακρυνῶν τόπων! Τώρα ὅπου θὰ ὑπάγῃς νὰ τοὺς ἴδῃς δὲν σε καθιστᾶ τοῦτο δυστυχῆ.

— Εἶμαι ἐρωτευμένος! ἀπεκρίθη ὁ φίλος του.

Ὁ Ζόε ἠνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς, μολονότι πρὸ τίνος καιροῦ ὑπεπεύθη τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τοῦ νεαροῦ κυρίου του. Δὲν τὸν ἐξέπληττεν ἡ ὁμολογία αὐτῆ, ὅσον ἡ ιδέα πῶς ὁ ἔρως ἠδυνήθη νὰ καταστήσῃ τὸν Ἑρρίκον

δυστυχῆ. Ὁ Ζόε ἦτο καὶ αὐτὸς ἐρωτευμένος, καὶ ποτὲ τὸ τρυφερὸν πάθος δὲν τῶ ἀφῆρσεν οὔτε τὴν ὄρεξιν οὔτε τὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν ζέσιν.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης! ἀνέκραξεν· ἀλλ' ἢ Σωσάνα θὰ περιμείνῃ νὰ ἐπανεέλθω, ἢ δὲν εἶναι ἡ κόρη ἢ ὁποία μοὶ πρέπει.

— Ἴσως δὲν ἔχετε ἀντεραστὴν, προσέθηκε στενάζων ὁ Ἑρρίκος.

— Ἀντεραστὴν! ἀνέκραξεν ὁ Ζόε με τόνον περιφρονητικόν. Ὅχι, ὁ μυλωγᾶς Δικ ἠθέλησε νὰ τὴν ἐρωτευθῇ· ἀλλ' ἀφότου ἔθραυσα τὸ κρανίον του εἰς τὴν ραβδομαχίαν, καὶ τὸν ἔρριψα κατὰ γῆς εἰς τὴν πάλην, παρητήθη ὄλωσ διόλου. Ἰδοὺ πῶς πρέπει τις νὰ κάμῃ!

Ὁ Ζόε πολλὴν δυσκολίαν ἐδοκίμασε διὰ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη, καλὴ διὰ τὸν μυλωθρὸν Δικ, δὲν ἐφημεύετο εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Ἴσως εἶχα ἄδικον νὰ περιμένω παρ' ὑμῶν τοιαύτην ὑσίαν. Μὲ ποῖον δικαίωμα νὰ τὸ ζητῶ; . . . Ἀλλὰ καλὰ ἐτιμωρήθη, ἀφοῦ ὁ πρῶτος καὶ πιστὸς φίλος μου με ὑποπτέυεται ἐπὶ ἀλαζονείᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ. Ἐμπρός, λησμονήσατε ὅλα ταῦτα. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃτε ἐάν ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων εἶναι ἱκανὸς νὰ παραμελήσῃ ἀρχαῖον φίλον διότι ἡ τύχη τῶ ἔδωκε νέον.

— Ἀναχωρῶ ἀληθῶς μετὰ σοῦ; ἡρώτησεν ὁ Ζόε μετὰ φωνῆς ἥτις ἐφαίνετο παλαιούσα ἐν τῶ λάρυγγί του.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ἦρωσ μας μετ' ἀσθενοῦς μειδιάματος.

— Ἄ! ἐάν ἀνεχώρουν, ἀνέκραξεν ὁ Ζόε σφογγίζων δάκρυ διὰ τῆς τραχείας καὶ ἀνδρικής χειρὸς του, θὰ ἤμην . . . Καλὰ, εἶναι ὡσάν νὰ τὸ εἶπα. Ὡ! κύριε Ἑρρίκε! συγχώρησόν με, συγχώρησόν με, σὲ παρακαλῶ! Δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶχα καρδίαν τόσον κακὴν καὶ τόσον μαύρην! Ὅχι μείνω ὡς κύων νὰ ἀγρυπνήσω ἐπὶ τῆς μῆς Ἑλλεν· καὶ ἐάν ἔλθῃ κανεὶς νὰ παρέμβῃ μετὰ τῶν ὑμῶν, ἢ ζητήσῃ νὰ τὴν κακοποιήσῃ, θὰ τὸν φονεύσω ὡς γαλῆν ἀγρίαν! Εἰς ποῖον ἄλλον εἰμφορεῖς νὰ ἐμπιστευθῆς τὴν φροντίδα τῆς Ἑλλεν ἂν ὄχι εἰς ἐμὲ; Καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἐνόουν! Δὲν ἤξεύρω πῶς ἐτόλμησα καὶ εἶπα λόγους τόσον πικρούς· ἀλλ' ἐάν ἡ κεφαλὴ μου εἶναι ἀπερίσκεπτος καὶ ἰσχυρογνώμων νομίζω ὅτι ἡ καρδία μου εἶναι καλὴ, κύριε Ἑρρίκε.

— Δύναμαι νὰ μείνω, κύριε Ἑρρίκε, ἐπανελάβε με τρέμοντα χεῖλη· δὲν θέλω νὰ αἰσχύνεσαι διὰ τὴν βαναυσότητά μου ἐνώπιον τῶν ὠραίων φίλων σου, μολονότι δὲν δεικνύονται οὔτε τόσον πιστοὶ οὔτε τόσον ἀφωσιωμένοι ὡς τὸν πτωχὸν Ζόε· μόνον . . . ἢ ὑπόσχεται εἶναι ὑπόσχεσις! Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐριθριάς διότι παρέβης τὴν ὑπόσχεσίν σου. Δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκην τῶρα νὰ δικαιολογηθῆς· ὁ Ζόε δύναται νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἐπαυλιν, ὡς κύων ἀπόβλητος, καὶ . . . καὶ . . .

— Ζόε, διέκοψεν ὁ Ἑρρίκος καταβαλὼν ἀγωνίαν διὰ νὰ φωνῆ ἡσυχος, θὰ κάμετε καλὰ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν ἐπαυλιν διὰ νὰ εἰδοποιήσετε τὸν θεῖόν μου περὶ τῆς ἀναχωρήσεώς σας· θὰ ἀρχίσωμεν τὴν πορείαν μας αὐρὶον τὴν πρωΐαν, καὶ δὲν θέλω νὰ ἔχη ὁ ἀγαθὸς γέρον περισσοτέρην ἀμηχανίαν παρ' ὅσην πρέπει . . . Εἰπέτε εἰς αὐτὸν ὅτι θὰ τὸν ἐπανίδω τὴν ἐσπέραν ταύτην.

— Ναί, ναί.

— Καὶ μὴ λησμονήσατε νὰ ἀποχαιτήσετε τὴν Σωσάναν ἐκ μέρους μου.

— Ὅχι, δὲν θὰ τὸ λησμονήσω.

— Ἴσως εἶχα ἄδικον νὰ περιμένω παρ' ὑμῶν τοιαύτην ὑσίαν. Μὲ ποῖον δικαίωμα νὰ τὸ ζητῶ; . . . Ἀλλὰ καλὰ ἐτιμωρήθη, ἀφοῦ ὁ πρῶτος καὶ πιστὸς φίλος μου με ὑποπτέυεται ἐπὶ ἀλαζονείᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ. Ἐμπρός, λησμονήσατε ὅλα ταῦτα. Μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃτε ἐάν ὁ Ἑρρίκος Ἄσθων εἶναι ἱκανὸς νὰ παραμελήσῃ ἀρχαῖον φίλον διότι ἡ τύχη τῶ ἔδωκε νέον.

— Ἀναχωρῶ ἀληθῶς μετὰ σοῦ; ἡρώτησεν ὁ Ζόε μετὰ φωνῆς ἥτις ἐφαίνετο παλαιούσα ἐν τῶ λάρυγγί του.

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ ἦρωσ μας μετ' ἀσθενοῦς μειδιάματος.

— Ἄ! ἐάν ἀνεχώρουν, ἀνέκραξεν ὁ Ζόε σφογγίζων δάκρυ διὰ τῆς τραχείας καὶ ἀνδρικής χειρὸς του, θὰ ἤμην . . . Καλὰ, εἶναι ὡσάν νὰ τὸ εἶπα. Ὡ! κύριε Ἑρρίκε! συγχώρησόν με, συγχώρησόν με, σὲ παρακαλῶ! Δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶχα καρδίαν τόσον κακὴν καὶ τόσον μαύρην! Ὅχι μείνω ὡς κύων νὰ ἀγρυπνήσω ἐπὶ τῆς μῆς Ἑλλεν· καὶ ἐάν ἔλθῃ κανεὶς νὰ παρέμβῃ μετὰ τῶν ὑμῶν, ἢ ζητήσῃ νὰ τὴν κακοποιήσῃ, θὰ τὸν φονεύσω ὡς γαλῆν ἀγρίαν! Εἰς ποῖον ἄλλον εἰμφορεῖς νὰ ἐμπιστευθῆς τὴν φροντίδα τῆς Ἑλλεν ἂν ὄχι εἰς ἐμὲ; Καὶ ἐγὼ δὲν τὸ ἐνόουν! Δὲν ἤξεύρω πῶς ἐτόλμησα καὶ εἶπα λόγους τόσον πικρούς· ἀλλ' ἐάν ἡ κεφαλὴ μου εἶναι ἀπερίσκεπτος καὶ ἰσχυρογνώμων νομίζω ὅτι ἡ καρδία μου εἶναι καλὴ, κύριε Ἑρρίκε.

— Εἶναι καρδία χρυσοῦ, Ζόε, καρδία ἐκ χρυσοῦ καθαρῶ ὡς τὸ μέταλλον ἐν τῶ ὄρυγείῳ, πρὶν ὁ ἄνθρωπος τὸ μολύνῃ διὰ τῆς ἀφῆς του, ἢ τὸ μεταχειρισθῇ διὰ νὰ διαφθεῖρῃ τὸν ὁμοῖόν του. Τοιαύτην

καρδίαν δὲν θὰ ἐπλήγωνα οὔτε διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν εὐνοίαν πρίγκηπος! . . . Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ πρέπει νὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν Ἑλλεν.

Ὁ Ζόε ἐζήτησε νὰ τὸ ἀποφύγη διότι ἐφόρει ἐνδύματα ἐργατικά καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν νέον κύριόν του μόνον τὸν ἀναγκαῖον χρόνον νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἑπαυλιν ὅπως λάβῃ τὸ ἐνδυμα τῶν κυριακῶν καὶ καλλωπισθῇ ὀλίγον· ἀλλ' ὁ ἀνυπόμονος ἐρωτευμένος δὲν ἠθέλησε τίποτε νὰ ἀκούσῃ. Τὸν ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ διευθύνθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ φρούριον. Συνήντησαν δὲ εἰς τὸν κῆπον τὴν Ἑλλεν καὶ τὸν Βάλτερ.

Ἡ νεαρὰ δεσποινὶς ὑπεδέχθη τὸν τίμιον χωρικὸν μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς χάριτος. Ὁ ἐραστής τῆς τὴν εἶχεν ἤδη πληροφορήσει περὶ τῆς προθέσεως ἣν εἶχε νὰ ἀφήσῃ τὸν Ζόε εἰς τὸ Καρρόου, καὶ περὶ τῆς ἐμπιστοσύνης ἣν εἶχεν εἰς τὴν διορατικότητα καὶ τὸ θάρρος του. ἤξευρε λοιπὸν αὐτὴ ὅτι ὁ Ζόε ἦτο φίλος εἰς τοῦ ὁποίου τὴν πίστιν ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ εἰς πᾶσαν περίστασιν.

Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ φιλία τοῦ Ζόε ἱκανοποιήθησαν· ὁ ἦρωας μας τὸν ὠνόμασε πρῶτον καὶ μᾶλλον πιστόν του φίλον, τοῦτο δὲ ἐπὶ παρουσία τοῦ νέου εὐγενοῦς!

— Ἐπιστρέφων εἰς τὴν οἰκίαν, ἐξεπλήττετο πῶς ἠδυνήθη ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ ἀντισταθῇ εἰς ἐπιθυμίαν τινὰ τοῦ Ἐρρίκου, καὶ ἤλπικεν ὅτι θὰ ἐπαρουσιαζέτο εὐκαιρία τις, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἐρρίκου, διὰ νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀφοσίωσίν του ὑπερασπιζόμενος τὴν Ἑλλεν κατὰ τοῦ ἀντεραστοῦ του, τὸν ὁποῖον ὑπεσχέθη νὰ φονεύσῃ ὡς κύνα, ἐὰν ἐτόλμα νὰ διέλθῃ τὴν ὁδὸν τοῦ εὐνοουμένου του.

Ἰγίαινε! πόσον ἡ λέξις αὕτη εἶναι θλιβερὰ καὶ ὠραία! Πόσον ἀγῶνα καταβάλλομεν διὰ νὰ τὴν προφέρωμεν! Ἄλλ' ὅσον καὶ ἐὰν βραδύνωμεν, πρέπει ἐπὶ τέλος νὰ τὴν εἴπωμεν. Ἐν τῇ νεότητι, τὴν λέγομεν μετ' ἐλπίδος, καὶ ὅταν ἀκόμη τὰ δάκρυα ταραττοῦσι τὴν ἐλπίδα μας. Ἐν τῷ γήρατι, ἡ λέξις αὕτη εἶναι ὡς σφραγὶς ἐπὶ τοῦ παρελθόντος καὶ ἐπὶ παρόντος μὴ ἔχοντος μέλλον.

Ὁ Βάλτερ Μομβράϋ προσεφέρθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν Βίαν εἰς τὴν ἑπαυλιν, διὰ

νὰ παρέξῃ εἰς τοὺς ἐραστὰς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀποχαιρετηθῶσι χωρὶς μάρτυρας· ἐπειδὴ ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς ἡ παρουσία φίλου εἶναι ὀχληρὰ. Ὁ Ἐρρίκος καὶ ἡ Ἑλλεν προσεπάθησαν ἀμφοτέρωι νὰ δειχθῶσι σταθεροί. Ἀντηλλάγησαν ὑποσχέσεις καὶ ὄρκιοι τοὺς ὁποίους ἡ καρδία φυλάττει ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη δοκιμασιῶν καὶ πειρασμῶν· ἐν φίλημα, ἐνέχυρον ἔρωτος, ἐτέθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἐρυθριώσης κόρης.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν, νέοι, ἀθῶοι καὶ ἀγαθοί, ἐνδυναμωμένοι διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸ μέλλον ἐμπιστοσύνης.

Εὐτυχῶς ἡ ἄβυσσος ἤτις τοὺς διεχώριζεν ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἐκείνου ἦτο κεκαλυμμένη ἄλλως, ὡς ἡ σκιά τῆς κοιλάδος τοῦ θανάτου, ἡ σκοτεινὴ καὶ τρομερὰ θεὰ του θά τοῖς ἀφήρει ἀναμφιδόλως τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος.

Ὁ ἦρωας μας μετὰ μακρὰν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ βαρῶνου, κατὰ τὴν ὁποίαν οὗτος ἀνεκεφαλαίωσε καὶ συνεπλήρωσε τὰς παραγγελίας του, ἀφῆσε τὸ φρούριον τοῦ Καρρόου. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐστάθη διὰ νὰ ρίψῃ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῆς στοᾶς καὶ τῶν κισσοστεφῶν πυργίσκων, παράθυρον ἦνοιξεν ἠσύχως, καὶ ῥόδον ἠμηνεωγμένον, ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ ὁποίου ἔτρεμε δάκρυ, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του. Ὁ Ἐρρίκος ἤξευρε ποία χεὶρ τὸ ἐρρίψεν. Ἐφερε τὸ ἄνθος εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἔπειτα τὸ ἔθλιψεν εἰς τὸ στήθος του.

Τὴν ἐπιοῦσαν ὄρθου βαθέως, ὁ νέος πλάνης ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῆς ζωῆς ἀνεχώρει διὰ τὸ Λονδίον συνοδευόμενος παρὰ τοῦ Βάλτερ Μομβράϋ.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας νέφος μελαγχολίας ἐφαίνετο σκιαζόν τὴν ἑπαυλιν καὶ τὸ φρούριον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ΄.

Ἐν τούτοις ὁ χάν ἠγρύπνει μόνος εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ Μίραν· Ἄφαξ. Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ γέροντος ὑπῆρχεν ἔκφρασις ἀμφιβολίας καὶ ἀγωνίας, ἀλλ' ὄχι ἕνεκα τῆς ὑγείας τοῦ πληγωμένου, τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ αἱ ἰατροὶ ἐκήρυξαν ἐκτὸς κινδύνου.

Ὅτι τὸν ἐφόβιζεν ἦτο τὸ βράθυρον πρὸς τὸ ὁποῖον τὸ ἐπίμονον πάθος τοῦ νέου Ἰνδοῦ τὸν ἔσυρε, καὶ οὐδὲν ἔβλεπε μέσον νὰ τὸν σώσῃ. Δυστυχῶς ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη ἔπαυσε πλέον. Ὁ συνταγματάρχης Μομβράϋ ἦτο εἰς τὸ ἐξῆς ὁ μόνος ἐμπιστος καὶ σύμβουλος τοῦ Μίραν, τοῦ ὁποίου τὸ δωμάτιον ἔμενε κεκλεισμένον πρὸς πάντα ἄλλον.

Ὅσον δὲ διὰ τὸν κονικλοτρόπον, ὁ χάν τὸν ἐθεώρει ὡς ὄργανον μόνον τὸ ὁποῖον εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ συντρέψῃ αὐθωρεῖ, ἐὰν ποτε ἐγένετο ὀχληρὸς ἢ ἐπικίνδυνος.

— Ὅτ' αὐτὸν σώσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁμιλῶν περὶ τοῦ Μίραν· θὰ τὸν σώσω χάριν τοῦ πατρός του καὶ εἰς πείσμα αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ὅτ' ἔλθῃ ἴσως ἡμέρα καθ' ἣν θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ διότι παρενεβλήθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἐγκλήματος!

Αἱ ὄνειροπολήσεις του διεκόπησαν ὑπὸ ὑπηρετοῦ τινὸς τοῦ σὶρ Ζάσπερ εἰπόντος ὅτι ἀνθρωπὸς τις, τὸν ὁποῖον, ἐκ τῆς γενομένης περιγραφῆς, ὁ χάν ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ὁ κονικλοτρόπος, ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν κύριόν του.

— Λοιπὸν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὁ κακοῦργος ἐξεπλήρωσε τὸ ἔργον του καὶ ἔρχεται ζητῶν τὴν ἀνταμοιβήν.

Σκεφθεὶς δὲ πρὸς στιγμὴν διέταξε τὸν ὑπηρετὴν νὰ εἰσαῖξῃ τὸν ἀνθρωπὸν ἐκεῖνον εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἐπειτα, καλέσας τὸν Ἰνδὸν ὑπηρετὴν, τὸν ἀρῆκεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐξῆλλε νὰ εὔρῃ τὸν κακοῦργον ὅστις ἐπεβουλεύθη τὴν ζωὴν του κατὰ τὴν τελευταίαν συνέντευξίν των. Ἀλλ' ἤδη ἦτο προητοιμασμένος διὰ τὴν συνέντευξιν.

Τὸ δωμάτιον τοῦ χάν, ὅπου ὠδηγήθη ὁ Βίλλ Σίδελερ, εὑρίσκετο εἰς τὸ ἄκρον μακροῦ διαδρόμου, εἰς τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τοῦ μεγάρου τοῦ σὶρ Ζάσπερ Πέππερ.

— Ἰδοὺ παράδοξος θέσις! εἶπεν ὁ κακοῦργος περιφέρων τὰ βλέμματά του εἰς τὸ δωμάτιον ὅπερ ἐρωτίζετο μόνον ὑπὸ λυχνίας τεθειμένης ἐπὶ τραπέζης πλησίον κρανίου, δεσμῶν βοτανῶν καὶ σκευῶν χημείας.

— Ἐχετε πολὺ δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρετὴς, καὶ ὁ κατέχων αὐτὴν εἶναι ἔτι παράδοξος. Προσέξτε μὴ πλησιάσετε εἰς τὸ παράθυρον.

Ἀφοῦ ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθεν, ἀφίπων τὸν ἐπισκέ-

πτὴν καὶ τὸν κύνα του περιμένοντας τὴν ἔλευσιν τοῦ χάν, τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ Βουνκαλόρ Χάλλ ἔβλεπον μετὰ σεβασμοῦ καὶ τρόμου.

— Νὰ μὴ πλησιάσω εἰς τὸ παράθυρον, ἐπανέλαβεν ὁ πρῶτος κονικλοτρόπος ἅμα ἔμεινε μόνος· καὶ διατί; . . . Ἄς ἴδωμεν.

Λαβῶν τὴν λυχνίαν, ἐπροχώρησεν ἠσυχῶς πρὸς τὸ ἀπαγορευθὲν μέρος, καὶ ἀνεκάλυψε πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν δύο μεγίστους ὄρσις περιπεπλεγμένους ἐντὸς μεγάλου κλωβοῦ ἐν σχήματι παγόδας· ἱεροσιθιέντα εἶτε ἐκ τοῦ φωτός τῆς λυχνίας, εἶτε ἐκ τῆς προσεγγίσεως τοῦ κυνὸς ὅστις ἔθεσε τὸ ῥύγχος του εἰς τὰ σιδηρὰ σύρματα, ἀγνοῶν τὸν κίνδυνον, τὰ ἐρεπτά ἤγειρον αἴφνης τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισαν νὰ συρίττωσι. Τὸ ζῶον καὶ ὁ κύριός του ἀπεσύρθησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ δωματίου, ὅπου καὶ πάλιν κατεσχέθησαν ὑπὸ τρόμου ἕνεκα ὑποκόφου βρυχηθμοῦ.

Εἰς ταύτας ἡ Ὀηρευτὴς λεοπάρδαλις, τὸν ὁποῖον ὁ Μίραν εἶχε φέρει ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, εὑρίσκετο ἐκεῖ δεδεμένος ὡς κύων. Ἰπάρχει ἐν τῇ ἀνατολῇ συνήθεια νὰ τοὺς ἀφίνωσι νὰ τρέχωσιν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, τόσον εἶναι ἡμεροί. Ἀλλὰ μακροτάτη κάθειρξις εἶχεν ἐρεθίσει τὸν προκειμένον.

— Λοιπὸν! εἶπεν ὁ πρῶτος κονικλοτρόπος μετ' αὐξούσης ἐκπλήξεως λαμβάνων τὸν κύνα του εἰς τὰς ἀγκάλας του μήτοι συμβῆ ἀπευκατῶν τι, ἰδοὺ ἀλλόκοτος φωλεά! Ἄς μείνουν μὲ αὐτὰ τὰ ζῶα ὅσοι τὰ ἀγαποῦν! . . . Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν περιμένω περισσότερον.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, διευθύνθη πρὸς τὴν θύραν, ἣτις ἦνοιξε καὶ εἰσῆλθεν ὁ χάν. Ἡ μορφή του, πρὸ ὀλίγου συγκεκινημένη, ἦτο ψυχρὰ καὶ ἀτάραχος ὡς ἡ ἀπόφασίς του.

Ὅσον καὶ ἂν ἦτο ἐσκληρωμένος μὲ τὸ ἐγκλημα, ὁ Βίλλ Σίδελερ δὲν ἠδυνήθη νὰ συναντήσῃ χωρὶς ταραχὴν τινὰ τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἀπεπειράθη νὰ φονεύσῃ. Ἡ ταραχὴ του μολονότι δὲν ἀνεβίβαζε τὸ αἷμα εἰς τὰς παρειάς του, ἐδείκνυεν ἐν τούτοις ὅτι δὲν ἦτο πολὺ εὐχαριστημένος.

— Ὑμεῖς ἐδῶ! ἐφέλλισεν· ἐζήτησα νὰ ἰδῶ τὸν κύριόν σας.

— Καὶ βλέπετε τὸν ἰδικόν σας! ἀπε-

κρίθη ὁ ἐξωμότης. Ἄθλιε! ἀνανδρε δολοφόνε! ποίου ἐγκλήματος ἔρχεσθε νὰ ζητήσετε τὴν πληρωμὴν;

— Ποίου ἐγκλήματος! ἐπανελάβεν ὁ πρῶν κονικλοτρόφος.

— Τίς ἄλλος δεσμὸς δύναται νὰ ὑπάρχῃ μεταξύ ὄντος ὡς σὺ καὶ τοῦ νέου καὶ εὐγενοῦς Μίραν; Δὲν εἶσαι ὄργανον μισητὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὅταν ἀκόμη σὲ μεταχειρίζονται; ψυχὴ κολασμένη πάντοτε ἔτοιμος νὰ πωλήται δι' ὀλίγον χρυσόν;

— Εἶμαι πτωχός.

— Ἡ πτωχία εἶναι δυστυχία καὶ ὄχι ἐγκλημα.

— Ἄλλ' ἡ κοινωνία τὴν τιμωρεῖ ὡς ἐγκλημα.

— Εἶναι ἀληθές· σπανίως ἡ κοινωνία εἶναι δικαία. Ἄκουσόν με· θέλω νὰ ἀπαλλάξω τὴν συνειδήσιν σου ἀπὸ ἐν ἐγκλημα τοῦλάχιστον ἀφαιρῶν ἀπὸ σὲ τὴν πρόφασιν ταύτην· εἶπε τὴν ποσότητα τὴν ὁποίαν χρειάζεσαι διὰ νὰ ἀρχίσῃς τίμιόν τι ἐπάγγελμα, ὑποσχέθητι ὅτι δὲν θὰ φανῆς πλέον ἐμπρός μου, ὅτι δὲν θὰ χρησιμεύσῃς πλέον ὡς ὄργανον εἰς τὸν Μίραν Ἄφαξ, καὶ ὁ ἀνθρώπος τὸν ὁποῖον ἤθελες νὰ ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὴν ζωὴν θὰ σοὶ μετρήσῃ τὴν ποσότητα ταύτην.

— Ὑμεῖς! εἶπεν ὁ κακοῦργος ἐκθαμβος.

— Ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ὁ Βίλλ Σίδελερ ἐξάθην· προφανῶς συνέβαινε πάλιν μεταξύ τῆς φρονήσεως καὶ τοῦ κακοῦ χαρακτήρος. Εἶναι δὲ πιθανώτατον ὅτι ἐὰν τὰ σχέδια τοῦ νέου Ἰνδοῦ δὲν ἐκολάκευον τὴν μανιώδη ἐπιθυμίαν του νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ σίρ Οὐίλλιαμ Μομβράυ, θὰ ἐνέδιδεν εἰς καλὴν ἐμπνευσιν.

— Δὲν εἶμπορῶ, ἀπεκρίθη τέλος δυσθύμως. Λαμβάνω εὐχαρίστως τὸν χρυσόν σας, διότι ἔχω πολλὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ ὑποσχεθῶ ὅτι ἀπαιτεῖτε.

— Καὶ διατί;

— Διότι ὑποπτεύω ὅτι ὁ κύριός σας εἶναι ἐκ τῶν δύο καλλίτερος πληρωτής. Καθὼς βαίνει ὁ κόσμος, τὸ κακὸν ἀνταμείβεται περισσότερον τοῦ καλοῦ· τοῦτο τοῦλάχιστον παρετήρησα.

— Καὶ δὲν φοβείσθε τίποτε;

— Ὄχι!... Βεβαίως εἶμπορεῖτε νὰ συντελέσετε εἰς τὸ νὰ μὲ κρεμάσουν· ἀλλ' ὄχι καὶ χωρὶς νὰ προδοθῆτε ὁ ἴδιος. Ἡ

πάλιν τὴν ὁποῖαν ἐκάμαμεν εἰς τὸν κῆπον μοὶ ἀπεκάλυψε μυστικόν τι, ὅτι ἡ πάλιν ἐκείνη δὲν ἦτο ἡ πρώτη.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ὅτι ἐνόσω ζῆ ὁ σίρ Οὐίλλιαμ Μομβράυ δὲν θὰ τολμήσετε νὰ γίνετε γνωστός. Ἐὰν ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὴν παραμικρὰν ἐνδειξίν τῆς ὑπάρξεώς σας, θὰ σᾶς κατεδίωκε δι' ὅλης τῆς γῆς. Βλέπετε ὅτι σᾶς γνωρίζω καὶ ὅτι δὲν σᾶς φοβαῖμαι. Μυστικὸν ἀντὶ μυστικοῦ, ἐὰν μὲ κρατεῖτε, σᾶς κρατῶ ὡσαύτως.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ὁ χάν ἐφάνη ἀναποφάσιτος, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἀνωφελὲς νὰ ἀρνηθῇ τὴν ταυτότητά του εἰς τὸν κακοῦργον ὅστις δυστυχῶς τὸν ἀνεγνώρισε.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὑπόκωφος βρυχηθὸς τοῦ λεοπαρδάλεως τοὺς ἐπτόησε· τὸ ζῶον ἀνεπήδησε πρὸς τὸν κύνα ὅστις εἶχε διαφύγει ἀπὸ τοὺς βραχίονας τοῦ κυρίου του. Ὁ πρῶν κονικλοτρόφος ἠγάπα πολὺ τὸν κύνα, ὅστις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦτο σύντροφός του ἐν τῇ μονήρει καλύβῃ του· ἔκλινε λοιπὸν διὰ νὰ τὸν ἐπαναλάβῃ, καὶ τὴν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καθ' ὅλον τὸ ἐπίλοιπον διάστημα τῆς συνομιλίας.

— Ἀησιμονεῖτε, εἶπεν ὁ ἐξωμότης, ὅτι καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔχω αἰτίαν τινὰ νὰ κρύπτωμαι, ἡ αἰτία αὕτη παύει ἀποθνήσκοντος τοῦ σίρ Οὐίλλιαμ Μομβράυ.

— Ὁ βαρῶνος δύναται ἀκόμη νὰ ζῆσῃ ἐπὶ πολὺ, ἀπήντησεν ὁ Βίλλ Σίδελερ θωπεύων τὸ κυνάριον του.

Ὁ κακοῦργος μὲ ὄλον τὸ θάρρος του ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τὸ ψυχρὸν αἷμα τοῦ χάν.

— Ἄλλως, προσέθηκεν, εἰς καθ' ἑνὸς δὲν φοβοῦμαι κανένα· καὶ ἐὰν ὑπέθετα ὅτι εἶχετε σκοπὸν νὰ μὲ προδώσετε...

— Σκύλε! διέκοψεν ὁ χάν, ἐπετέθητε εἰς ἐφόδου ἄπαξ· συλλογισθῆτε καλὰ πρὶν μὲ προσβάλετε εἰς τὸ μέλλον· εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προσέχω.

— Μὲ φαίνεται ὅτι προσεῖχετε ἀρκετὰ τὴν πρώτην φοράν, ἀπήντησεν ὁ πρῶν κονικλοτρόφος μὲ ὕφος σκωπτικόν, τοῦλάχιστον εἶδα εἰς τὰς χεῖράς σας μεγάλην μάχαιραν· ἀλλ' ἴσως δὲν εἶχετε τὴν γενναϊότητα νὰ τὴν μεταχειρισθῆτε!

— Δὲν θὰ μεταχειρισθῶ οὔτε μάχαι-

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΣΤ'.

Ὁ Μίραν-Ἄφαξ καὶ τοὶ ἀδύνατος καὶ πάσχων δὲν εἶχε καταβληθῆ. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωΐαν ἢ τροφὸς τὸν εἶχε πληροφορήσει περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ ἀντεραστοῦ του διὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἡ εἰδήσις αὕτη τῷ ἐπροξένησεν εὐχαρίστησιν μεμνημένην μετὰ λύπης. Ἦτο μὲν εὐχαριστημένος διότι ὁ Ἡρόδικος Ἄσθιον δὲν εὐρίσκετο πλέον πλησίον τῆς Ἑλλεν, ἀλλ' ἐλυπεῖτο διότι τῷ διέφυγεν, ἐπειδὴ εἰς τὴν κλίνην τῶν βασιάνων του ὤμοσεν ὄρκον τρομερὸν νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν τοῦ ἀντεραστοῦ του.

Ὅταν ὁ χάν τῷ ἀνήγγειλε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρῶν κονικλοτρόφου· «Εἰσάξατέ τον ἀμέσως!» ἀνέκραξεν ὁ Μίραν ἀνυπομόνως· καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Βίλλ Σίδελερ ἐφάνη ἐνώπιόν του.

Ὁ ἐξωμότης ἀπεσύρθη πάραυτα διότι δὲν ἐπεθύμει νὰ λάβῃ ἐκ νέου τὴν διαταγὴν νὰ περιμένῃ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ὑπὸ τὴν ταπεινωτικὴν πρόφασιν νὰ προλάβῃ πᾶσαν διακοπὴν.

— Λοιπὸν! ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Ἰνδός, ἔχετε τὴν διαθήκην;

— Τὴν εἶχα, ἀπεκρίθη ὁ κακοῦργος· ἐκράτουν τὸν φάκελλον εἰς τὴν κατοχὴν μου, ὅταν...

— Πᾶ! διέκοψεν ὁ Μίραν ὅστις, ἔνεκα τῆς περιφρονήσεως τὴν ὁποῖαν ἠσθάνετο διὰ τὴν βδελυρὰν φιλαργυρίαν τοῦ ὄργανου τὸ ὁποῖον κατεδέχετο νὰ μεταχειρισθῆ, ἐνόμιζεν ὅτι ὁ πρῶν κονικλοτρόφος ἐζήτηε ἀπλῶς νὰ τῷ ἀποσπάσῃ πλείοτερον χρυσόν διὰ μέσου ἐπιτηδείου τινὸς μύθου· πᾶ! δὲν εἶμαι τόσοσὺν φυλάργυρος ὥστε νὰ διαπραγματευθῶ μὲ ὑποκείμενον ὡς σὲ! Εἶπε τὴν τιμὴν, ἀνθρώπε, καὶ δός μοι τὸν φάκελλον!

ραν οὔτε πιστόλιον, εἶπε ψυχρῶς ὁ χάν. Ἰδοὺ τὸ μόνον ὄπλον τὸ ὁποῖον θὰ μεταχειρισθῶ.

Εἰπὼν τὰς λέξεις ταύτας ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Σίδελερ καὶ τῷ ἔδειξε δακτύλιον ἐργασίας ἰδιαζούσης τὸν ὁποῖον ἔφερον εἰς τὸν δείκτην. Ὁ λίθος συνέκειτο ἐξ ἀνθρακος ἐπικαλύπτοντος κοίλωμα ὅπου εὐρίσκετο τεμάχιον σπόγγου βεβαμμένον ἐντὸς οὐσίας τινὸς ταχυκτόνου. Ἦτο δὲ διατεθειμένος εἰς τρόπον ὥστε, ὅταν ὁ λίθος ἐκτύπα ἀνθρώπον ἢ ζῶον, μία τῶν ὀξείων αἰχμῶν αἰτίνες τὸν ἐκράτουν ἐπέφερον ἐλαφρὸν κέντημα, καὶ ῥανίς τοῦ βρεστοῦ εἰσερχομένη εἰς τὴν πληγὴν ἐπροξένει ἀμεσον θάνατον.

— Τοῦτο! ἀνέκραξεν ὁ Βίλλ μὲ τόνον περιφρονητικόν, καὶ τί εἶμπορεῖ τοῦτο νὰ μὲ κάμῃ; εἶμαι περίεργος νὰ τὸ μάθω.

— Ἰδέτε!

Διὰ ταχέος κινήματος ὁ ἐξωμότης ἐκτύπησε τὸ κυνάριον εἰς τὴν ῥίνα. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ταχὺ ὡς τῆς ἠλεκτρικότητος. Τὸ ζῶον ἀφήκεν ὄρυγμόν, ἐσπάραξε πρὸς στιγμὴν καὶ ἐξέπνευσεν. Ὁ κύριός του τοσοῦτον ἐξεπλάγη ὥστε ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος.

— Πῶς!... νεκρόν! ἐφέλλισε τέλος.

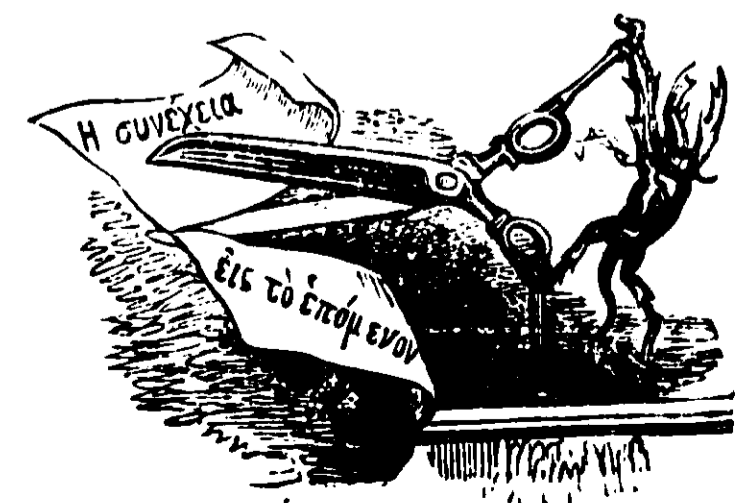
— Ναί... νεκρόν.

— Καὶ διὰ μόνης τῆς ἐπαφῆς;...

— Ὡς εἶδατε... Γνωρίζετε ἤδη τὴν δύναμιν μετ' ἧς εἶμαι ὠπλισμένος· ἐστὲ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ διστάσω νὰ κάμω χρῆσιν αὐτῆς ἐὰν μὲ προσβάλωσιν. Ὅπως ἐφόνευσα αὐτὸν τὸν σκύλον, οὕτω θὰ φονεύσω καὶ σὲ! Καὶ τοῦτο θὰ στερήσῃ μόνον τὸν δῆμιον καὶ τὴν ἀγχόνην ἐκείνου τὸ ὁποῖον τοῖς ἀνήκει δικαιοματικῶς. Ἰδοὺ λοιπὸν εἰδοποιήθητε· μάθετε δὲ ὅτι δὲν εἰδοποιῶ ποτὲ δὲς!

— Ναί, ναί. Ἰδοὺ εἰδοποιήθη! ἐψιθύρισεν ὁ πρῶν κονικλοτρόφος μὲ ὕφος φόβου καὶ μίσους.

— Ἀκολουθήσατέ με ἤδη πρὸς τὸν Μίραν-Ἄφαξ, ἐπανελάβεν ὁ χάν· καὶ ἐνθουμηθῆτε, ὅταν ὁ ἦχος τοῦ χρυσοῦ ἠχῆσῃ εἰς τὰ ὠτά σας καὶ σᾶς παρορμηθῆ εἰς τὸ ἐγκλημα, ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ βλέμματά μου εἶναι ἐφ' ὑμῶν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

— Τί είναι δυνατόν να σημαίνει, έλεγεν έρωτότροπος κόρη πρὸς ἕν χορῶ νεανίαν, αἰσθάνομαι πρὸς ὑμᾶς κλίσιν;

— Σᾶς ἀγαπῶ, Δεσποσύνη, τὸ ὀλιγώτερον, ἀπήντησεν ἕν λειποθύμῳ ἀγαλλιᾶσει ὁ εὐαίσθητος.

Ὁ Κ. Β. Οἰκονομίδης, καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, εἰς τὰς ὑποσημειώσεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας του, προτείνων διάφορα ζητήματα δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ παραπέμπει εἰς διαφόρους ἐν αἷς γίνεται λόγος πηγᾶς. Ἐντεῦθεν ἐρωτηθεὶς εἰς τὸ μάθημα τοῦτο κατὰ τὰς ἐξετάσεις του ὁ εὐφρεστάτος Κ. Σ. . .

— Πόσα ἀποδεικτικὰ μέσα ἔχομεν;

— Bayer, Savigny, Bonnier, Ρουσόπουλον καὶ Βύρετθιον, ἀπήντησεν ἀφέλεστατα.

— Ἀνεγνώσατε τοὺς Τρισχιλίους Τυράννους τοῦ Κ. Ραγκαβῆ; ἔλεγε πνευματώδης κόρη εἰς τινα ποιητὴν.

— Τοὺς Τριάκοντα μόνον, Κυρία μου, ἀνέγνωσα, διατὶ Τρισχιλίους;

— Ἄ! καὶ μήπως πᾶς στίχος του δὲν εἶναι εἰς τύραννος, προσέθηκεν ἡ εὐφυής.

Ἡ θυγάτηρ εἶναι δανειστὴς διότι ἀγαμος μὲν λαμβάνει ἀντὶ τόκου τὴν διατροφὴν, νυμφευομένη δὲ ἀντὶ κεφαλαίου τὴν προίκα.
Ἄρτεμιδώρος.

Ἡ φαντασία βλέπει τοὺς μὲν κατηγοροὺς ἡμῶν ὡς γίγαντας, τοὺς δὲ ἐπαινέτας πυγμαίους.
Στάελ.

Αἱ ψυχαὶ τῶν δικαίων εἰς τὸ γῆρας

εὐωδιάζουσι πλειότερον, ὡς τὰ ἄνθη περὶ τὴν δειλὴν.
Ἡ αὐτὴ.

Ὁ ἀνθρώπινος νοῦς εἶναι δημιουργὸς ὁσάκις αἰσθάνεται τὴν φύσιν, καὶ εἶναι μιμητὴς ὁσάκις πιστεύει ὅτι ἐφευρίσκει αὐτήν.
Στάελ.

Ὁ ἔχων ἀξίαν ἄνθρωπος εἶναι μετριόφρων ὡς στάχυς κεκλιμένος ὑπὸ τὸ βάρος τῶν σπόρων· ὁ οἰηματίας εἶναι εὐτυτενής ὡς στάχυς κενός καὶ ξηρός. * *

Ὅστις πίνει πολὺ κοιμᾶται πολὺ. Ὅστις κοιμᾶται πολὺ δὲν σκέπτεται τὸ κακόν. Ὅστις δὲν σκέπτεται τὸ κακόν δὲν ὑβρίζει τὸν Θεόν. Ὅστις δὲν ὑβρίζει τὸν Θεόν ὑπάγει εἰς τὸν οὐρανόν. Λοιπὸν ὅστις πίνει θὰ σωθῆ. * *

Ἡ φίλια πρέπει νὰ ἦναι ὀξυδερκής καὶ ὁ ἔρωσ τυφλός. Ὅστις δὲν βλέπει τὰ ἐλαττώματα τοῦ φίλου του δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ὅστις βλέπει τὰ ἐλαττώματα τῆς φίλης του δὲν τὴν ἀγαπᾷ. * *

Ἐλπίς καὶ εὐδαιμονία, ἰδέαι ἀναιρούσαι ἀλλήλας. Τί ἐστὶ εὐδαιμονία; πλήρωσις, ὄριον, οὐ πέραν οὐδὲν ὑπάρχει. Ἐλπίς δὲ; πῶθος τελειοτέρας ἀπολαύσεως. Εὐδαιμονεῖς; δὲν ἐλπίζεις. Ἐλπίζεις δὲν εὐδαιμονεῖς.
Ἀγαθόδικος.

Πολλάκις εἰς μόνος λόγος γυναικὸς ἀγαπωμένης ἐπλασε μέλλον.
Δουμᾶς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰς τὸν ὄφιν κείτην ἔχω μόνιμον καὶ σταθεράν. Ἄλλ' οὐδ' εἰς τὴν κεφαλὴν του, οὐδ' εἰς τὴν αὐτοῦ [οὐράν].

Τὰ ἐντόσθιά του μόνον δύνασαι ἂν ἐρευνήσης. Εἰς αὐτὰ νὰ μ' ἀπαντήσης.

Πῶποτε εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀμερικὴν Ἀπαντῶμαι καὶ Ἀσίαν, Αὐστραλίαν, Ἀφρικὴν.

Εἰς ἀγγεῖα ἰσόφρα δύνασαι, ἂν ἐρευνήσης, Θετικῶς νὰ μ' ἀπαντήσης.

Ἀναπόφευκτον στοιχεῖον εἶμαι τῆς ἱατρικῆς, Καὶ τῶν ἱατρῶν ὑπάρχω σύντροφος διηνεκής.

Ἄν τὸν μέγαν Ἱπποκράτην ἀκριβῶς ἀνερευνήσης. Δύνασαι νὰ μ' ἀπαντήσης.

Α. Ι. Κ.

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη θέλει ἀναγγέλλει παντὰ τὰ ἐν Ἑλλάδι. καὶ ἀλλαχοῦ ἐκδιδόμενα βιβλία ὧν ἀντίτυπον σταλῆ ἡμῖν.

ΑΘΑΝΑΣΗΣ ΔΙΑΚΟΣ. ΑΣΤΡΑΠΟΓΙΑΝΝΟΣ, ὑπὸ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου. Ἐκδίδονται ὑπὸ Παύλου Λάμπρου. Ἀθῆναι, τύποις Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφῆως (παρὰ τῆ πύλῃ τῆς ἀγορᾶς ἀριθ. 4). Τιμῶνται δρ. 4 καὶ εὐρίσκονται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις καὶ παρὰ τῷ ἐκδότῃ.

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ. Δράμα εἰς πράξεις πέντε, ὑπὸ Τιμολέοντος Δ. Ἀμπελά. Ἐν Σύρῳ, ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Πατρίδος». Τιμᾶται δραχ. 2, 50

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ. Κατὰ τοὺς προτέρους βιογράφους, τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ ἄλλας ἀξιοπίστους εἰδήσεις, ὑπὸ Κ. Παπαρῥηγοπούλου. Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Νικήτα Πάσσαρη. Τιμᾶται δραχ. 2, 50.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑΤΑ. ΠΟΙΗΣΕΙΣ, ὑπὸ*** Ἀθῆναι, τύποις Π. Β. Μωραϊτίνῃ. Τιμᾶται δραχ. 3.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ ΜΥΘΟΙ ἔμμετροι ἐν παραθέσει πρὸς τοὺς τοῦ Λισώπου ἐξ ὧν ἀνεπλάσθησαν. Ἐκδίδονται δαπάνῃ καὶ τύποις Νικήτα Γ. Πάσσαρη καὶ τιμῶνται δραχ. 3.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ἦτοι Συντακτικόν, πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τοῦ Σχολαρχείου, ὑπὸ Νικολάου Ἀποστολίδου Σχολάρχου. Ἐν Χαλκίδι, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Εὐρίπου. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ, ὑπὸ Δ. Παπαρῥηγοπούλου. Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ν. Πάσσαρη. Τιμᾶται δραχ. 2.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΤΕΚΤΟΝΙΚΗ (Μασσονία) ἦτοι ὀλίγα τινὰ εἰς ἀπάντησιν τῶν κατὰ τῆς Ἐταιρίας τῶν ἐλευθέρων Τεκτόνων φωνασκούντων, ὑπὸ Δημοσθένους Ν. Λυμπερίου. Ἐν Ἐρμουπόλει, τύποις «Ἐθνικοῦ Μέλλοντος».

ΠΟΝΣΩΝ ΔΕ ΤΕΡΡΑΛ, ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΔΡΑΜΑΤΑ, μετάφρασις Α. Βαμπᾶ, φυλλάδιον 1^{ον} τιμᾶται δραχμῆς.

ΑΡΤΕΜΙΣ, σύγγραμμα περιοδικὸν διὰ τὰς Κυρίας, ὑπὸ Π. Δ. Ἡλιοπούλου, ἔτος πρῶτον (1866) εἰς τεῦχος ἕν. Τιμᾶται δραχ. 3, μετὰ σχεδίων δὲ, κεντημάτων κλπ. δρ. 5. Εὐρίσκεται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Κ. Κ. Ν. Νάκη καὶ Α. Κωνσταντινίδου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ • Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, • κοσμούμενον με μίαν ὡραίαν ξυλογραφίαν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΓ', ἐξεδόθη καὶ τιμᾶται δραχμῆς.

Προτρέπομεν τοὺς φίλους τῶν τερπνῶν ἀναγνωσμάτων εἰς τὴν ἀπόκτησιν αὐτοῦ.

Τὸ δεύτερον φυλλάδιον, κοσμούμενον με τὴν εἰκόνα τῆς βασίλισσης Μαρίας Ἀντωνέττας, εἶναι ὑπὸ τὰ πιεστήρια.